

BOOKSTACKS CLASSICS

B

Ἰππίας μείζων

Plato (c. 428-348 BCE)

Ἑλληνική EDITION

Publication record

TITLE	Ἱππίας μείζων
AUTHOR	Plato (c. 428-348 BCE)
EDITION	Bookstacks TEI edition, based on the source electronic edition
SOURCE	Platonis Opera. Clarendon Press. 1903
PUBLISHED	21 August 2026
EDITION ID	plato__greater-hippias
CANONICAL URI	bookstacks.org

RIGHTS AND AVAILABILITY

The underlying ancient work is in the public domain. Rights in this translation and source encoding are described below. This derived TEI file is made available under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License; source rights remain as recorded in sourceDesc. View the canonical license terms.

No ISBN has been assigned. The stable Bookstacks edition identifier and canonical URI above serve as the publication record for this digital edition. Bookstacks asserts no additional restriction over this generated PDF beyond the canonical source terms.

Περιεχόμενα

Ίππιας μείζων

1

Ἰππίας μείζων

ΣΩ. Ἰππίας ὁ καλός τε καὶ σοφός · ὥς διὰ χρόνου ἡμῖν κατῆρας εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΠΙ. οὐ γὰρ σχολή, ὦ Σώκρατες. ἡ γὰρ Ἥλις ὅταν τι δέηται διαπράξασθαι πρὸς τινὰ τῶν πόλεων, αἰεὶ ἐπὶ πρῶτον ἐμὲ ἔρχεται τῶν πολιτῶν αἰρουμένη πρεσβευτήν, ἡγουμένη δικαστὴν καὶ ἄγγελλον ἱκανώτατον εἶναι τῶν λόγων οἳ ἂν παρὰ τῶν πόλεων ἐκάστων λέγωνται. πολλάκις μὲν οὖν καὶ εἰς ἄλλας πόλεις ἐπρέσβευσα, πλεῖστα δὲ καὶ περὶ πλείστων καὶ μεγίστων εἰς τὴν Λακεδαιμόνα · διὸ δὴ, ὃ σὺ ἐρωτᾷς, οὐ θαμίζω εἰς τοῦσδε τοὺς τόπους.

ΣΩ. τοιοῦτον μέντοι, ὦ Ἰππία, ἔστι τὸ τῇ ἀληθείᾳ σοφόν τε καὶ τέλειον ἄνδρα εἶναι. σὺ γὰρ καὶ ἰδίᾳ ἱκανὸς εἶ παρὰ τῶν νέων πολλὰ χρήματα λαμβάνων ἔτι πλείω ὠφελεῖν ὧν λαμβάνεις, καὶ αὐτὸ δημοσίᾳ τὴν σαυτοῦ πόλιν ἱκανὸς εὐεργετεῖν, ὥσπερ χρὴ τὸν μέλλοντα μὴ καταφρονήσεσθαι ἀλλ' εὐδοκιμήσειν ἐν τοῖς πολλοῖς. ἀτάρ, ὦ Ἰππία, τί ποτε τὸ αἴτιον ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐκείνοι, ὧν ὀνόματα μεγάλα λέγεται ἐπὶ σοφίᾳ, Πιττακοῦ τε καὶ Βίαντος καὶ τῶν ἀμφὶ τὸν Μιλήσιον Θαλῆν καὶ ἔτι τῶν ὕστερον μέχρι Ἀναξαγόρου, ὥς ἡ πάντες ἡ οἱ πολλοὶ αὐτῶν φαίνονται ἀπεχόμενοι τῶν πολιτικῶν πράξεων;

ΠΙ. τί δ' οἶει, ὦ Σώκρατες, ἄλλο γε ἢ ἀδύνατοι ἦσαν καὶ οὐχ ἱκανοὶ ἐξικνεῖσθαι φρονήσει ἐπ' ἀμφοτέρα, τὰ τε κοινὰ καὶ τὰ ἴδια;

ΣΩ. ἄρ' οὖν πρὸς Διός, ὥσπερ αἱ ἄλλαι τέχναι ἐπιδεδώκασιν καὶ εἰσὶ παρὰ τοὺς νῦν δημιουργοὺς οἱ παλαιοὶ φαῦλοι, οὕτω καὶ τὴν ὑμετέραν τὴν τῶν σοφιστῶν τέχνην ἐπιδεδωκέναι φῶμεν καὶ εἶναι τῶν ἀρχαίων τοὺς περὶ τὴν σοφίαν φαύλους πρὸς ὑμᾶς;

ΠΙ. πάνυ μὲν οὖν ὀρθῶς λέγεις.

ΣΩ. εἰ ἄρα νῦν ἡμῖν, ὦ Ἰππία, ὁ Βίας ἀναβιοίῃ, γέλωτ' ἂν ὄφλοι πρὸς ὑμᾶς, ὥσπερ καὶ τὸν Δαίδαλὸν φασιν οἱ ἀνδριαντοποιοί, νῦν εἰ γενόμενος τοιαῦτ' ἐργάζοιτο οἷα ἦν ἀφ' ὧν τοῦνομ' ἔσχεν, καταγέλαστον ἂν εἶναι.

III. ἔστι μὲν ταῦτα, ὧ Σώκρατες, οὕτως ὡς σὺ λέγεις · εἴωθα μέντοι ἔγωγε τοὺς παλαιούς τε καὶ προτέρους ἡμῶν προτέρους τε καὶ μᾶλλον ἐγκωμιάζειν ἢ τοὺς νῦν, εὐλαβούμενος μὲν φθόνον τῶν ζώντων, φοβούμενος δὲ μῆνιν τῶν τετελευτηκητόων.

ΣΩ. καλῶς γε σύ, ὦ Ἰππία, ὀνομάζων τε καὶ διανοούμενος, ὡς ἐμοὶ δοκεῖς. συμμαρτυρῆσαι δέ σοι ἔχω ὅτι ἀληθῆ λέγεις, καὶ τῷ ὄντι ὑμῶν ἐπιδέδωκεν ἡ τέχνη πρὸς τὸ καὶ τὰ δημόσια πράττειν δύνασθαι μετὰ τῶν ἰδίων. Γοργίας τε γὰρ οὗτος ὁ Λεοντίνος σοφιστῆς δεῦρο ἀφίκετο δημοσίᾳ οἴκοθεν πρεσβεύων, ὡς ἱκανώτατος ὢν Λεοντίνων τὰ κοινὰ πράττειν, καὶ ἔν τε τῷ δήμῳ ἔδοξεν ἄριστα εἰπεῖν, καὶ ἰδίᾳ ἐπιδείξεις ποιούμενος καὶ συνῶν τοῖς νέοις χρήματα πολλὰ ἡργάσατο καὶ ἔλαβεν ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως · εἰ δὲ βούλει, ὁ ἡμέτερος ἐταῖρος Πρόδικος οὗτος πολλάκις μὲν καὶ ἄλλοτε δημοσίᾳ ἀφίκετο, ἀτὰρ τὰ τελευταῖα ἔναγχος ἀφικόμενος δημοσίᾳ ἐκ Κέῳ λέγων τ' ἐν τῇ βουλῇ πάνυ ἠυδοκίμησεν καὶ ἰδίᾳ ἐπιδείξεις ποιούμενος καὶ τοῖς νέοις συνῶν χρήματα ἔλαβεν θαυμαστά ὅσα. τῶν δὲ παλαιῶν ἐκείνων οὐδεὶς πώποτε ἠξίωσεν ἀργύριον μισθὸν πράξασθαι οὐδ' ἐπιδείξεις ποιήσασθαι ἐν παντοδαποῖς ἀνθρώποις τῆς ἑαυτοῦ σοφίας · οὕτως ἦσαν εὐήθεις καὶ ἐλελήθει αὐτοὺς ἀργύριον ὡς πολλοῦ ἄξιον εἶη. τούτων δ' ἐκάτερος πλέον ἀργύριον ἀπὸ σοφίας εἵργασται ἢ ἄλλος δημιουργὸς ἀφ' ἧστινος τέχνης · καὶ ἔτι πρότερος τούτων Πρωταγόρας.

III. οὐδὲν γάρ, ὦ Σώκρατες, οἴσθα τῶν καλῶν περὶ τοῦτο. εἰ γὰρ εἰδείης ὅσον ἀργύριον εἵργασμαι ἐγώ, θαυμάσας ἄν · καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐῷ, ἀφικόμενος δὲ ποτε εἰς Σικελίαν, Πρωταγόρου αὐτόθι ἐπιδημοῦντος καὶ εὐδοκιμοῦντος καὶ πρεσβυτέρου ὄντος πολὺ νεώτερος ὢν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πάνυ πλέον ἢ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν μνᾶς ἡργασάμην, καὶ ἐξ ἑνός γε χωρίου πάνυ σμικροῦ, Ἴνυκοῦ, πλέον ἢ εἵκοσι μνᾶς · καὶ τοῦτο ἐλθὼν οἴκαδε φέρων τῷ πατρὶ ἔδωκα, ὥστε ἐκεῖνον καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας θαυμάζειν τε καὶ ἐκπεπληγῆναι. καὶ σχεδὸν τι οἶμαι ἐμὲ πλείω χρήματα εἵργασθαι ἢ ἄλλους σύνδυο οὕστινας βούλει τῶν σοφιστῶν.

ΣΩ. καλὸν γε, ὦ Ἰππία, λέγεις καὶ μέγα τεκμήριον σοφίας τῆς τε σεαυτοῦ καὶ τῶν νῦν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς ἀρχαίους ὅσον διαφέρουσι. τῶν γὰρ προτέρων περὶ Ἀναξαγόρου λέγεται πολλὴ ἀμαθία κατὰ τὸν σὸν λόγον. τούναντίον γὰρ Ἀναξαγόρα φασὶ συμβῆναι ἢ ὑμῖν · καταλειφθέντων γὰρ αὐτῷ πολλῶν χρημάτων καταμελῆσαι καὶ ἀπολέσαι πάντα—οὕτως αὐτὸν ἀνόητα σοφίζεσθαι—λέγουσι δὲ καὶ περὶ ἄλλων τῶν παλαιῶν ἕτερα τοιαῦτα. τοῦτο μὲν οὖν μοι δοκεῖς καλὸν τεκμήριον ἀποφαίνειν περὶ σοφίας τῶν νῦν πρὸς τοὺς προτέρους, καὶ πολλοῖς συνδοκεῖ ὅτι τὸν σοφὸν αὐτὸν αὐτῷ μάλιστα δεῖ σοφὸν εἶναι · τούτου δ' ὅρος ἐστὶν ἄρα, ὅς ἂν πλεῖστον ἀργύριον ἐργάσῃται. καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς ἐχέτω · τόδε δὲ μοι εἰπέ, σὺ αὐτὸς πόθεν πλεῖστον ἀργύριον ἡργάσω τῶν πόλεων εἰς ἃς ἀφικνῇ; ἢ δῆλον ὅτι ἐκ Λακεδαιμόνος, οἵπερ καὶ πλειστάκις ἀφίξει;

III. οὐ μὰ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. πῶς φῆς; ἀλλ' ἐλάχιστον;

III. οὐδὲν μὲν οὖν τὸ παράπαν πώποτε.

ΣΩ. τέρας λέγεις καὶ θαυμαστόν, ὦ Ἰππία. καί μοι εἶπέ · πότερον ἡ σοφία ἢ σὴ οὐχ οἶα τοὺς συνόντας αὐτῇ καὶ μανθάνοντας εἰς ἀρετὴν βελτίους ποιεῖν;

III. καὶ πολύ γε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. ἀλλὰ τοὺς μὲν Ἰνυκίνων ὑεῖς οἷός τε ἦσθα ἀμείνους ποιῆσαι, τοὺς δὲ Σπαρτιατῶν ἡδυνάτεις;

III. πολλοῦ γε δέω.

ΣΩ. ἀλλὰ δῆτα Σικελιώται μὲν ἐπιθυμοῦσιν ἀμείνους γίγνεσθαι, Λακεδαιμόνιοι δ' οὐ;

III. πάντως γέ που, ὦ Σώκρατες, καὶ Λακεδαιμόνιοι.

ΣΩ. ἄρ' οὖν χρημάτων ἐνδεία ἔφευγον τὴν σὴν ὁμιλίαν;

III. οὐ δῆτα, ἐπεὶ ἱκανὰ αὐτοῖς ἐστίν.

ΣΩ. τί δῆτ' ἂν εἴη ὅτι ἐπιθυμοῦντες καὶ ἔχοντες χρήματα, καὶ σοῦ δυναμένου τὰ μέγιστα αὐτοὺς ὠφελεῖν, οὐ πλήρη σε ἀργυρίου ἀπέπεμψαν; ἀλλ' ἐκεῖνο, μὴ Λακεδαιμόνιοι σοῦ βέλτιον ἂν παιδεύσειαν τοὺς αὐτῶν παῖδας; ἢ τοῦτο φῶμεν οὕτω, καὶ σὺ συγχωρεῖς;

III. οὐδ' ὅπωςτιοῦν.

ΣΩ. πότερον οὖν τοὺς νέους οὐχ οἷός τ' ἦσθα πείθειν ἐν Λακεδαίμονι ὥς σοι συνόντες πλέον ἂν εἰς ἀρετὴν ἐπιδιδόϊεν ἢ τοῖς ἑαυτῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων πατέρας ἡδυνάτεις πείθειν ὅτι σοὶ χρή παραδιδόναι μᾶλλον ἢ αὐτοὺς ἐπιμελεῖσθαι, εἴπερ τι τῶν ὑέων κήδονται; οὐ γάρ που ἐφρόνουν γε τοῖς ἑαυτῶν παισὶν ὥς βελτίστοις γενέσθαι.

III. οὐκ οἶμαι ἔγωγε φθονεῖν.

ΣΩ. ἀλλὰ μὴν εὐνομός γ' ἡ Λακεδαίμων.

III. πῶς γὰρ οὐ;

ΣΩ. ἐν δέ γε ταῖς εὐνόμοις πόλεσιν τιμωτάτον ἡ ἀρετή.

III. πάνυ γε.

ΣΩ. σὺ δὲ ταύτην παραδιδόναι ἄλλω κάλλιστ' ἀνθρώπων ἐπίστασαι.

III. καὶ πολύ γε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. ὁ οὖν κάλλιστ' ἐπιστάμενος ἱππικὴν παραδιδόναι ἄρ' οὐκ ἂν ἐν Θετταλίᾳ τῆς Ἑλλάδος μάλιστα τιμῶτο καὶ πλεῖστα χρήματα λαμβάνοι, καὶ ἄλλοθι ὅπου τοῦτο σπουδάζοιτο;

III. εἰκός γε.

ΣΩ. ὁ δὲ δυνάμενος παραδιδόναι τὰ πλείστου ἄξια μαθήματα εἰς ἀρετὴν οὐκ ἐν Λακεδαίμονι μάλιστα τιμήσεται καὶ πλεῖστα ἐργάσεται χρήματα, ἂν βούληται, καὶ ἐν ἄλλῃ πόλει ἥτις τῶν Ἑλληνίδων εὐνομεῖται; ἀλλ' ἐν Σικελίᾳ, ὦ ἑταῖρε, οἶε μᾶλλον καὶ ἐν Ἰνυκῷ; ταῦτα πειθώμεθα, ὦ Ἰππία; ἐὰν γὰρ σὺ κελεύῃς, πειστέον.

III. οὐ γὰρ πάτριον, ὦ Σώκρατες, Λακεδαιμονίοις κινεῖν τοὺς νόμους, οὐδὲ παρὰ τὰ εἰωθότα παιδεύειν τοὺς υἱεῖς.

ΣΩ. πῶς λέγεις; Λακεδαιμονίοις οὐ πάτριον ὀρθῶς πράττειν ἀλλ' ἐξαμαρτάνειν;

III. οὐκ ἂν φαίην ἔγωγε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. οὐκοῦν ὀρθῶς ἂν πράττοιεν βέλτιον ἀλλὰ μὴ χεῖρον παιδεύοντες τοὺς νέους;

III. ὀρθῶς · ἀλλὰ ξενικὴν παίδευσιν οὐ νόμιμον αὐτοῖς παιδεύειν, ἐπεὶ εὖ ἴσθι, εἴπερ τις ἄλλος ἐκείθεν χρήματα ἔλαβεν πώποτε ἐπὶ παιδεύσει, καὶ ἐμὲ ἂν λαβεῖν πολὺ μάλιστα—χαίρουσι γοῦν ἀκούοντες ἐμοῦ καὶ ἐπαينوῦσιν— ἀλλ', ὃ λέγω, οὐ νόμος.

ΣΩ. νόμον δὲ λέγεις, ὦ Ἰππία, βλάβην πόλεως εἶναι ἢ ὠφελίαν;

III. τίθεται μὲν οἶμαι ὠφελίας ἕνεκα, ἐνίστε δὲ καὶ βλάβη, ἐὰν κακῶς τεθῇ ὁ νόμος.

ΣΩ. τί δέ; οὐχ ὥς ἀγαθὸν μέγιστον πόλει τίθενται τὸν νόμον οἱ τιθέμενοι; καὶ ἄνευ τούτου μετὰ εὐνομίας ἀδύνατον οἰκεῖν;

III. ἀληθῆ λέγεις.

ΣΩ. ὅταν ἄρα ἀγαθοῦ ἀμάρτωσιν οἱ ἐπιχειροῦντες τοὺς νόμους τιθέναι, νομίμου τε καὶ νόμου ἡμαρτήκασιν · ἢ πῶς λέγεις;

III. τῷ μὲν ἀκριβεῖ λόγῳ, ὦ Σώκρατες, οὕτως ἔχει · οὐ μέντοι εἰώθασιν ἀνθρώποι ὀνομάζειν οὕτω.

ΣΩ. πότερον, ὦ Ἰππία, οἱ εἰδότες ἢ οἱ μὴ εἰδότες;

III. οἱ πολλοί.

ΣΩ. εἰσὶν δ' οὗτοι οἱ εἰδότες τάλητές, οἱ πολλοί;

III. οὐ δῆτα.

ΣΩ. ἀλλὰ μὴν που οἱ γ' εἰδότες τὸ ὠφελιμώτερον τοῦ ἀνωφελεστερίου νομιμώτερον ἡγοῦνται τῇ ἀληθείᾳ πᾶσιν ἀνθρώποις · ἢ οὐ συγχωρεῖς;

III. ναί, συγχωρῶ, ὅτι γε τῇ ἀληθείᾳ.

ΣΩ. οὐκοῦν ἔστιν τε καὶ ἔχει οὕτως ὥς οἱ εἰδότες ἡγοῦνται;

III. πάνυ γε.

ΣΩ. ἔστι δέ γε Λακεδαιμονίοις, ὥς σὺ φῆς, ὠφελιμώτερον τὴν ὑπὸ σοῦ παίδευσιν, ξενικὴν οὖσαν, παιδεύεσθαι μᾶλλον ἢ τὴν ἐπιχωρίαν.

III. καὶ ἀληθῆ γε λέγω.

ΣΩ. καὶ γὰρ ὅτι τὰ ὠφελιμώτερα νομιμώτερά ἐστι, καὶ τοῦτο λέγεις, ὦ Ἰππία;

III. εἶπον γάρ.

ΣΩ. κατὰ τὸν σὸν ἄρα λόγον τοῖς Λακεδαιμονίων υἱεῖσιν ὑπὸ Ἰππίου παιδεύεσθαι νομιμώτερόν ἐστιν, ὑπὸ δὲ τῶν πατέρων ἀνομώτερον, εἴπερ τῷ ὄντι ὑπὸ σοῦ πλείω ὠφεληθήσονται.

III. ἀλλὰ μὴν ὠφεληθήσονται, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. παρανομοῦσιν ἄρα Λακεδαιμόνιοι οὐ διδόντες σοι χρυσίον καὶ

ἐπιτρέποντες τοὺς αὐτῶν ὑεῖς.

ΠΙ. συγχωρῶ ταῦτα · δοκεῖς γάρ μοι τὸν λόγον πρὸς ἑμοῦ λέγειν, καὶ οὐδέν με δεῖ αὐτῷ ἐναντιοῦσθαι.

ΣΩ. παρανόμους μὲν δῆ, ὧς ἑταῖρε, τοὺς Λάκωνας εὐρίσκομεν, καὶ ταῦτ' εἰς τὰ μέγιστα, τοὺς νομιμωτάτους δοκοῦντας εἶναι. ἐπαινοῦσι δὲ δὴ σε πρὸς θεῶν, ὧς Ἰππία, καὶ χαίρουσιν ἀκούοντες ποῖα; ἢ δῆλον δὴ ὅτι ἐκεῖνα ἃ σὺ κάλλιστα ἐπίστασαι, τὰ περὶ τὰ ἄστρα τε καὶ τὰ οὐράνια πάθη;

ΠΙ. οὐδ' ὁπωστιοῦν · ταῦτά γε οὐδ' ἀνέχονται.

ΣΩ. ἀλλὰ περὶ γεωμετρίας τι χαίρουσιν ἀκούοντες;

ΠΙ. οὐδαμῶς, ἐπεὶ οὐδ' ἀριθμεῖν ἐκείνων γε, ὥς ἔπος εἰπεῖν, πολλοὶ ἐπίστανται.

ΣΩ. πολλοὺ ἄρα δέουσιν περὶ γε λογισμῶν ἀνέχεσθαι σου ἐπιδεικνυμένου.

ΠΙ. πολλοῦ μέντοι νῆ Δία.

ΣΩ. ἀλλὰ δῆτα ἐκεῖνα ἃ σὺ ἀκριβέστατα ἐπίστασαι ἀνθρώπων διαιρεῖν, περὶ τε γραμμάτων δυνάμεως καὶ συλλαβῶν καὶ ῥυθμῶν καὶ ἁρμονιῶν;

ΠΙ. ποίων, ὠγαθέ, ἁρμονιῶν καὶ γραμμάτων;

ΣΩ. ἀλλὰ τί μὴν ἐστὶν ἃ ἡδέως σου ἀκροῶνται καὶ ἐπαινοῦσιν; αὐτός μοι εἰπέ, ἐπειδὴ ἐγὼ οὐχ εὐρίσκω.

ΠΙ. περὶ τῶν γενῶν, ὧς Σώκρατες, τῶν τε ἡρώων καὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῶν κατοικίσεων, ὥς τὸ ἀρχαῖον ἐκτίσθησαν αἱ πόλεις, καὶ συλλήβδην πάσης τῆς ἀρχαιολογίας ἥδιστα ἀκροῶνται, ὥστ' ἐγώ γε δι' αὐτοὺς ἠνάγκασμαι ἐκμεμαθηκέναι τε καὶ ἐκμεμελετηκέναι πάντα τὰ τοιαῦτα.

ΣΩ. ναὶ μὰ Δί', ὧς Ἰππία, ἠτύχησάς γε ὅτι Λακεδαιμόνιοι οὐ χαίρουσιν ἂν τις αὐτοῖς ἀπὸ Σόλωνος τοὺς ἄρχοντας τοὺς ἡμετέρους καταλέγῃ · εἰ δὲ μή, πράγματ' ἂν εἶχες ἐχμανθάνων.

ΠΙ. πόθεν, ὧς Σώκρατες; ἅπαξ ἀκούσας πεντήκοντα ὀνόματα ἀπομνημονεύσω.

ΣΩ. ἀληθῆ λέγεις, ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἐνενόησα ὅτι τὸ μνημονικὸν ἔχεις · ὥστ' ἐννοῶ ὅτι εἰκότως σοι χαίρουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἅτε πολλὰ εἰδότες, καὶ χρῶνται ὥσπερ ταῖς πρεσβύτισιν οἱ παῖδες πρὸς τὸ ἡδέως μυθολογῆσαι.

ΠΙ. καὶ ναὶ μὰ Δί', ὧς Σώκρατες, περὶ γε ἐπιτηδευμάτων καλῶν καὶ ἑναγχος αὐτόθι ἠϋδοκίμησα διεξιὼν ἃ χρὴ τὸν νέον ἐπιτηδεύειν. ἔστι γάρ μοι περὶ αὐτῶν παγκάλως λόγος συγκείμενος, καὶ ἄλλως εὖ διακείμενος καὶ τοῖς ὀνόμασι · πρόσχημα δέ μοι ἐστὶ καὶ ἀρχὴ τοιάδε τις τοῦ λόγου. ἐπειδὴ ἡ Τροία ἦλω, λέγει ὁ λόγος ὅτι Νεοπτόλεμος Νέστορα ἔροιτο ποῖά ἐστι καλὰ ἐπιτηδεύματα, ἃ ἂν τις ἐπιτηδεύσας νέος ὦν εὐδοκιμώτατος γένοιτο · μετὰ ταῦτα δὲ λέγων ἐστὶν ὁ Νέστωρ καὶ ὑποτιθέμενος αὐτῷ πάμπολλα νόμιμα καὶ ἀγκυλα. τοῦτον δὲ καὶ ἐκεῖ ἐπεδειξάμην καὶ ἐνθάδε μέλλω ἐπιδεικνύναι εἰς τρίτην ἡμέραν, ἐν τῷ Φειδοστράτου διδασκαλείῳ, καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ ἄξια ἀκοῆς · ἐδεήθη γάρ μου Εὐδίκος ὁ Ἀπημάντου.

ἀλλ' ὅπως παρέσῃ καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλους ἄξεις, οἵτινες ἱκανοὶ ἀκούσαντες κρῖναι τὰ λεγόμενα.

ΣΩ. ἀλλὰ ταῦτ' ἔσται, ἂν θεὸς θέλῃ, ὦ Ἰππία. νυνὶ μέντοι βραχὺ τί μοι περὶ αὐτοῦ ἀπόκριναι · καὶ γάρ με εἰς καλὸν ὑπέμνησας. ἔναγχος γάρ τις, ὦ ἄριστε, εἰς ἀπορίαν με κατέβαλεν ἐν λόγοις τισὶ τὰ μὲν φέγοντα ὡς αἰσχροῖα, τὰ δ' ἐπαινοῦντα ὡς καλὰ, οὕτω πως ἐρόμενος καὶ μάλα ὑβριστικῶς · “πόθεν δέ μοι σύ,” ἔφη, “ὦ Σώκρατες, οἴσθα ὅποια καλὰ καὶ αἰσχροῖα; ἐπεὶ φέρε, ἔχους ἂν εἰπεῖν τί ἐστὶ τὸ καλόν;” καὶ ἐγὼ διὰ τὴν ἐμὴν φαυλότητα ἠπορούμην τε καὶ οὐκ εἶχον αὐτῷ κατὰ τρόπον ἀποκρίνασθαι · ἀπιὼν οὖν ἐκ τῆς συνουσίας ἐμαυτῷ τε ὠργιζόμεν καὶ ὠνεΐδιζον, καὶ ἠπέλουν, ὁπότε πρῶτον ὑμῶν τῶ τῶν σοφῶν ἐντύχοιμι, ἀκούσας καὶ μαθὼν καὶ ἐκμελετήσας ἰέναι πάλιν ἐπὶ τὸν ἐρωτήσαντα, ἀναμαχοῦμενος τὸν λόγον. νῦν οὖν, ὃ λέγω, εἰς καλὸν ἤκεις, καί με διδάξον ἱκανῶς αὐτὸ τὸ καλὸν ὅτι ἐστὶ, καὶ πειρῶ μοι ὅτι μάλιστα ἀκριβῶς εἰπεῖν ἀποκρινόμενος, μὴ ἐξελεγχθεὶς τὸ δεύτερον αὐθις γέλωτα ὄφλω. οἴσθα γὰρ δήπου σαφῶς, καὶ σμικρὸν που τοῦτ' ἂν εἴῃ μάθημα ὦν σὺ τῶν πολλῶν ἐπίστασαι.

ΙΙΙ. σμικρὸν μέντοι νῆ Δί', ὦ Σώκρατες, καὶ οὐδενὸς ἄξιον, ὡς ἔπος εἰπεῖν.

ΣΩ. ῥαδίως ἄρα μαθήσομαι καὶ οὐδεὶς με ἐξελέγξει ἔτι.

ΙΙΙ. οὐδεὶς μέντοι · φαῦλον γὰρ ἂν εἴῃ τὸ ἐμὸν πρᾶγμα καὶ ἰδιωτικόν.

ΣΩ. εὖ γε νῆ τὴν Ἥραν λέγεις, ὦ Ἰππία, εἰ χειρωσόμεθα τὸν ἄνδρα. ἀτὰρ μή τι καλῶς μιμούμενος ἐγὼ ἐκεῖνον, ἐὰν σοῦ ἀποκρινομένου ἀντιλαμβάνωμαι τῶν λόγων, ἵνα ὅτι μάλιστα με ἐκμελετήσης; σχεδὸν γάρ τι ἔμπειρός εἰμι τῶν ἀντιλήψεων. εἰ οὖν μή τί σοι διαφέρει, βούλομαι ἀντιλαμβάνεσθαι, ἵν' ἐρρωμενέστερον μάθω.

ΙΙΙ. ἀλλ' ἀντιλαμβάνου. καὶ γάρ, ὃ νυνδὴ εἶπον, οὐ μέγα ἐστὶ τὸ ἐρώτημα, ἀλλὰ καὶ πολὺ τούτου χαλεπώτερα ἂν ἀποκρίνασθαι ἐγὼ σε διδάξαμι, ὥστε μηδένα ἀνθρώπων δύνασθαι σε ἐξελέγχειν.

ΣΩ. φεῦ ὡς εὖ λέγεις · ἀλλ' ἄγ', ἐπειδὴ καὶ σὺ κελεύεις, φέρε ὅτι μάλιστα ἐκεῖνος γενόμενος πειρῶμαί σε ἐρωτᾷ. εἰ γὰρ δὴ αὐτῷ τὸν λόγον τοῦτον ἐπιδειξάις ὃν φῆς, τὸν περὶ τῶν καλῶν ἐπιτηδευμάτων, ἀκούσας, ἐπειδὴ παύσαιο λέγων, ἔροιτ' ἂν οὐ περὶ ἄλλου πρότερον ἢ περὶ τοῦ καλοῦ—ἔθος γάρ τι τοῦτ' ἔχει—καὶ εἴποι ἂν · “ὦ ξένη Ἥλειε, ἄρ' οὐ δικαιοσύνη δίκαιοί εἰσιν οἱ δίκαιοι;” ἀπόκριναι δὴ, ὦ Ἰππία, ὡς ἐκεῖνου ἐρωτῶντος.

ΙΙΙ. ἀποκρινοῦμαι ὅτι δικαιοσύνη.

ΣΩ. “οὐκοῦν ἔστι τι τοῦτο, ἡ δικαιοσύνη;”

ΙΙΙ. πάνυ γε.

ΣΩ. “οὐκοῦν καὶ σοφία οἱ σοφοὶ εἰσι σοφοὶ καὶ τῷ ἀγαθῷ πάντα τὰγαθὰ ἀγαθὰ;”

ΙΙΙ. πῶς δ' οὐ;

ΣΩ. “οὐσί γέ τισι τούτοις · οὐ γὰρ δήπου μὴ οὐσί γε.”

ΠΙ. οὔσι μέντοι.

ΣΩ. “ἄρ’ οὖν οὐ καὶ τὰ καλὰ πάντα τῷ καλῷ ἐστι καλά;”

ΠΙ. ναί, τῷ καλῷ.

ΣΩ. “ὄντι γέ τιτι τούτῳ;”

ΠΙ. ὄντι · ἀλλὰ τί γὰρ μέλλει;

ΣΩ. “εἰπὲ δὴ, ὦ ξένε,” φήσει, “τί ἐστι τοῦτο τὸ καλόν;”

ΠΙ. ἄλλο τι οὖν, ὦ Σώκρατες, ὁ τοῦτο ἐρωτῶν δεῖται πυθέσθαι τί ἐστι καλόν;

ΣΩ. οὐ μοι δοκεῖ, ἀλλ’ ὅτι ἐστὶ τὸ καλόν, ὦ Ἰππία.

ΠΙ. καὶ τί διαφέρει τοῦτ’ ἐκείνου;

ΣΩ. οὐδὲν σοι δοκεῖ;

ΠΙ. οὐδὲν γὰρ διαφέρει.

ΣΩ. ἀλλὰ μέντοι δηλὸν ὅτι σὺ κάλλιον οἶσθα. ὅμως δέ, ὠγαθέ, ἄθρει · ἐρωτᾷ γὰρ σε οὐ τί ἐστι καλόν, ἀλλ’ ὅτι ἐστὶ τὸ καλόν.

ΠΙ. μαυθάνω, ὠγαθέ, καὶ ἀποκρinoῦμαι γε αὐτῷ ὅτι ἐστι τὸ καλόν, καὶ οὐ μὴ ποτε ἐλεγχθῶ. ἐστι γὰρ, ὦ Σώκρατες, εὖ ἴσθι, εἰ δεῖ τὸ ἀληθὲς λέγειν, παρθένος καλὴ καλόν.

ΣΩ. καλῶς γε, ὦ Ἰππία, νῆ τὸν κύνα καὶ εὐδόξως ἀπεκρίνω. ἄλλο τι οὖν, ἂν ἐγὼ τοῦτο ἀποκρίνωμαι, τὸ ἐρωτώμενόν τε ἀποκεκριμένος ἔσομαι καὶ ὀρθῶς, καὶ οὐ μὴ ποτε ἐλεγχθῶ;

ΠΙ. πῶς γὰρ ἂν, ὦ Σώκρατες, ἐλεγχθείης, ὃ γε πᾶσιν δοκεῖ καὶ πάντες σοι μαρτυρήσουσιν οἱ ἀκούοντες ὅτι ὀρθῶς λέγεις;

ΣΩ. εἶεν · πάνυ μὲν οὖν. φέρε δὴ, ὦ Ἰππία, πρὸς ἑμαυτὸν ἀναλάβω ὃ λέγεις. ὁ μὲν ἐρήσεται με οὕτωςί πως · “ἴθι μοι, ὦ Σώκρατες, ἀπόκριναι · ταῦτα πάντα ἃ φῆς καλὰ εἶναι, εἰ τί ἐστὶν αὐτὸ τὸ καλόν, ταῦτ’ ἂν εἴη καλά;” ἐγὼ δὲ δὴ ἐρῶ ὅτι εἰ παρθένος καλὴ καλόν, ἔστι δι’ ὃ ταῦτ’ ἂν εἴη καλά;

ΠΙ. οἶε οὖν ἔτι αὐτὸν ἐπιχειρήσειν σε ἐλέγχειν ὥς οὐ καλόν ἐστὶν ὃ λέγεις, ἢ ἐὰν ἐπιχειρήσῃ, οὐ καταγέλαστον ἔσεσθαι;

ΣΩ. ὅτι μὲν ἐπιχειρήσει, ὦ θαυμάσιε, εὖ οἶδα · εἰ δὲ ἐπιχειρήσας ἔσται καταγέλαστος, αὐτὸ δείξει. ἃ μέντοι ἐρεῖ, ἐθέλω σοι λέγειν.

ΠΙ. λέγε δὴ.

ΣΩ. “ὥς γλυκὺς εἶ,” φήσει, “ὦ Σώκρατες. θήλεια δὲ ἵππος καλὴ οὐ καλόν, ἣν καὶ ὁ θεὸς ἐν τῷ χρησμῷ ἐπήνεσεν;” τί φήσομεν, ὦ Ἰππία; ἄλλο τι ἢ φῶμεν καὶ τὴν ἵππον καλὸν εἶναι, τὴν γε καλήν; πῶς γὰρ ἂν τολμῶμεν ἕξαρνοι εἶναι τὸ καλόν μὴ καλὸν εἶναι;

ΠΙ. ἀληθῆ λέγεις, ὦ Σώκρατες · ἐπεὶ τοι καὶ ὀρθῶς αὐτὸ ὁ θεὸς εἶπεν · πάγκαλαι γὰρ παρ’ ἡμῖν ἵπποι γίγνονται.

ΣΩ. “εἶεν,” φήσει δὴ · “τί δὲ λύρα καλή; οὐ καλόν;” φῶμεν, ὦ Ἰππία;

ΠΙ. ναί.

ΣΩ. ἔρεϊ τοίνυν μετὰ τοῦτ' ἐκεῖνος, σχεδόν τι εὖ οἶδα ἐκ τοῦ τρόπου τεκμαιρόμενος · “ὦ βέλτιστε σύ, τί δὲ χύτρα καλή; οὐ καλὸν ἄρα;”

ΙΠ. ὦ Σώκρατες, τίς δ' ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος; ὡς ἀπαίδευτός τις ὃς οὕτω φαῦλα ὀνόματα ὀνομάζειν τολμᾷ ἐν σεμνῷ πράγματι.

ΣΩ. τοιοῦτός τις, ὦ Ἰππία, οὐ κομφὸς ἀλλὰ συρφετός, οὐδὲν ἄλλο φροντίζων ἢ τὸ ἀληθές. ἀλλ' ὅμως ἀποκριτέον τῷ ἀνδρί, καὶ ἔγωγε προαποφαίνομαι · εἴπερ ἡ χύτρα κεκεραμευμένη εἴη ὑπὸ ἀγαθοῦ κεραμέως λεία καὶ στρογγύλη καὶ καλῶς ὠπτημένη, οἷαι τῶν καλῶν χυτρῶν εἰσὶ τινες δῖοι, τῶν ἐξ χοᾶς χωρουσῶν, πάγκαλαι, εἰ τοιαύτην ἐρωτῶ ἡ χύτραν, καλὴν ὁμολογήτεον εἶναι. πῶς γὰρ ἂν φαῖμεν καλὸν ὃν μὴ καλὸν εἶναι;

ΙΠ. οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. “οὐκοῦν καὶ χύτρα,” φήσει, “καλὴ καλόν; ἀποκρίνου.”

ΙΠ. ἀλλ' οὕτως, ὦ Σώκρατες, ἔχει, οἷμαι · καλὸν μὲν καὶ τοῦτο τὸ σχεῦός ἐστι καλῶς εἰργασμένον, ἀλλὰ τὸ ὅλον τοῦτο οὐκ ἔστιν ἄξιον κρίναι ὡς ὃν καλὸν πρὸς ἵππον τε καὶ παρθένον καὶ τᾶλλα πάντα τὰ καλά.

ΣΩ. εἶεν · μανθάνω, ὦ Ἰππία, ὡς ἄρα χρή ἀντιλέγειν πρὸς τὸν ταῦτα ἐρωτῶντα τάδε · ὦ ἄνθρωπε, ἀγνοεῖς ὅτι τὸ τοῦ Ἡρακλείτου εὖ ἔχει, ὡς ἄρα “πιθήκων ὁ κάλλιστος αἰσχροὺς ἀνθρώπων γένει συμβάλλειν,” καὶ χυτρῶν ἡ καλλίστη αἰσchrὰ παρθένων γένει συμβάλλειν, ὡς φησιν Ἰππίας ὁ σοφός. οὐχ οὕτως, ὦ Ἰππία;

ΙΠ. πάνυ μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες, ὀρθῶς ἀπεκρίνω.

ΣΩ. ἄκουε δὴ. μετὰ τοῦτο γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι φήσει · “τί δέ, ὦ Σώκρατες; τὸ τῶν παρθένων γένος θεῶν γένει ἂν τις συμβάλλῃ, οὐ ταῦτόν πείσεται ὅπερ τὸ τῶν χυτρῶν τῷ τῶν παρθένων συμβαλλόμενον; οὐχ ἡ καλλίστη παρθένος αἰσchrὰ φανεῖται;” ἢ οὐ καὶ Ἡράκλειτος αὐτὸ τοῦτο λέγει, ὃν σὺ ἐπάγῃ, ὅτι “ἀνθρώπων ὁ σοφώτατος πρὸς θεὸν πίθηκος φανεῖται καὶ σοφία καὶ κάλλει καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν;” ὁμολογήσωμεν, Ἰππία, τὴν καλλίστην παρθένον πρὸς θεῶν γένος αἰσchrὰν εἶναι;

ΙΠ. τίς γὰρ ἂν ἀντίποι τούτῳ γε, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. ἂν τοίνυν ταῦτα ὁμολογήσωμεν, γελάσεται τε καὶ ἐρεῖ · “ὦ Σώκρατες, μέμνησαι οὖν ὅτι ἡρωτήθης;” ἔγωγε, φήσω, ὅτι αὐτὸ τὸ καλὸν ὅτι ποτέ ἐστιν. “ἔπειτα,” φήσει, “ἐρωτηθεὶς τὸ καλὸν ἀποκρίνη ὃ τυγχάνει ὃν, ὡς αὐτὸς φῆς, οὐδὲν μᾶλλον καλὸν ἢ αἰσchrόν;” ἔοικε, φήσω · ἢ τί μοι συμβουλεύεις, ὦ φίλε, φάναι;

ΙΠ. τοῦτο ἔγωγε · καὶ γὰρ δὴ πρὸς γε θεοὺς ὅτι οὐ καλὸν τὸ ἀνθρώπιον γένος, ἀληθῆ ἐρεῖ.

ΣΩ. “εἰ δέ σε ἡρόμην,” φήσει, “ἐξ ἀρχῆς τί ἐστὶ καλόν τε καὶ αἰσchrόν, εἴ μοι ἄπερ νῦν ἀπεκρίνω, ἄρ' οὐκ ἂν ὀρθῶς ἀπεκέκρισο; ἔτι δὲ καὶ δοκεῖ σοι αὐτὸ τὸ καλόν, ὥ καὶ τᾶλλα πάντα κοσμεῖται καὶ καλὰ φαίνεται, ἐπειδὴν προσγένηται ἐκεῖνο τὸ εἶδος, τοῦτ' εἶναι παρθένος ἢ ἵππος ἢ λύρα;”

III. ἀλλὰ μέντοι, ὦ Σώκρατες, εἰ τοῦτό γε ζητεῖ, πάντων ῥᾶστον ἀποκρίνασθαι αὐτῷ τί ἐστὶ τὸ καλὸν ὧ καὶ τὰ ἄλλα πάντα κοσμεῖται καὶ προσγενομένου αὐτοῦ καλὰ φαίνεται. εὐθέςτατος οὖν ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος καὶ οὐδὲν ἐπαίει περὶ καλῶν κτημάτων. ἐὰν γὰρ αὐτῷ ἀποκρίνη ὅτι τοῦτ' ἐστὶν ὁ ἐρωτᾷ τὸ καλὸν οὐδὲν ἄλλο ἢ χρυσός, ἀπορήσει καὶ οὐκ ἐπιχειρήσει σε ἐλέγχειν. ἴσμεν γάρ που πάντες ὅτι ὅπου ἂν τοῦτο προσγένηται, καὶν πρότερον αἰσχρὸν φαίνεται, καλὸν φανεῖται χρυσῷ γε κοσμηθέν.

ΣΩ. ἄπειρος εἴ τοῦ ἀνδρός, ὦ Ἰππία, ὥς σχέτλιός ἐστι καὶ οὐδὲν ῥαδίως ἀποδεχόμενος.

III. τί οὖν τοῦτο, ὦ Σώκρατες; τὸ γὰρ ὀρθῶς λεγόμενον ἀνάγκη αὐτῷ ἀποδέχεσθαι, ἢ μὴ ἀποδεχομένῳ καταγελάστω εἶναι.

ΣΩ. καὶ μὲν δὴ ταύτην γε τὴν ἀπόκρισιν, ὦ ἄριστε, οὐ μόνον οὐκ ἀποδέξεται, ἀλλὰ πάνυ με καὶ τωθάσεται, καὶ ἐρεῖ· “ὦ τετυφωμένε σύ, Φειδίαν οἶει κακὸν εἶναι δημιουργόν;” καὶ ἐγὼ οἶμαι ἐρῶ ὅτι οὐδ' ὅπως οὔν.

III. καὶ ὀρθῶς γ' ἐρεῖς, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. ὀρθῶς μέντοι. τοιγάρτοι ἐκεῖνος, ἐπειδὴν ἐγὼ ὁμολογῶ ἀγαθὸν εἶναι δημιουργὸν τὸν Φειδίαν, “εἴτα,” φήσει, “οἶει τοῦτο τὸ καλὸν ὃ σὺ λέγεις ἡγνόμε Φειδίας;” καὶ ἐγὼ· τί μάλιστα; φήσω. “ὅτι,” ἐρεῖ, “τῆς Ἀθηναῖς τοὺς ὀφθαλμοὺς οὐ χρυσοῦς ἐποίησεν, οὐδὲ τὸ ἄλλο πρόσωπον οὐδὲ τοὺς πόδας οὐδὲ τὰς χεῖρας, εἴπερ χρυσοῦν γε δὴ ὃν κάλλιστον ἔμελλε φαίνεσθαι, ἀλλ' ἐλεφάντινον· δηλὸν ὅτι τοῦτο ὑπὸ ἀμαθίας ἐξήμαρτεν, ἀγνοῶν ὅτι χρυσὸς ἄρ' ἐστὶν ὁ πάντα καλὰ ποιῶν, ὅπου ἂν προσγένηται.” ταῦτα οὖν λέγοντι τί ἀποκρινώμεθα, ὦ Ἰππία;

III. οὐδὲν χαλεπὸν· ἐροῦμεν γὰρ ὅτι ὀρθῶς ἐποίησε. καὶ γὰρ τὸ ἐλεφάντινον οἶμαι καλὸν ἐστίν.

ΣΩ. “τοῦ οὖν ἔνεκα,” φήσει, “οὐ καὶ τὰ μέσα τῶν ὀφθαλμῶν ἐλεφάντινα ἡργάσατο, ἀλλὰ λίθινα, ὥς οἶόν τ' ἦν ὁμοιότητα τοῦ λίθου τῷ ἐλέφαντι ἐξευρών; ἢ καὶ ὁ λίθος ὁ καλὸς καλὸν ἐστι;” φήσομεν, ὦ Ἰππία;

III. φήσομεν μέντοι, ὅταν γε πρέπων ᾗ.

ΣΩ. “ὅταν δὲ μὴ πρέπων, αἰσχρὸν;” ὁμολογῶ ἢ μὴ;

III. ὁμολόγει, ὅταν γε μὴ πρέπη.

ΣΩ. “τί δὲ δῆ; ὁ ἐλέφας καὶ ὁ χρυσός,” φήσει, “ὦ σοφὲ σύ, οὐχ ὅταν μὲν πρέπη, καλὰ ποιεῖ φαίνεσθαι, ὅταν δὲ μὴ, αἰσχρά;” ἔξαρνοι ἐσόμεθα ἢ ὁμολογήσομεν αὐτῷ ὀρθῶς λέγειν αὐτόν;

III. ὁμολογήσομεν τοῦτό γε, ὅτι ὃ ἂν πρέπη ἐκάστω, τοῦτο καλὸν ποιεῖ ἐκάστον.

ΣΩ. “πότερον οὖν πρέπει,” φήσει, “ὅταν τις τὴν χύτραν ἢν ἄρτι ἐλέγομεν, τὴν καλήν, ἔψη ἔτνους καλοῦ μεστήν, χρυσῇ τορύνῃ αὐτῇ ἢ συκίνη;”

III. Ἡράκλεις, οἶον λέγεις ἄνθρωπον, ὦ Σώκρατες. οὐ βούλει μοι εἰπεῖν τίς ἐστίν;

ΣΩ. οὐ γὰρ ἂν γνοίης, εἴ σοι εἶπομι τοῦνομα.

III. ἀλλὰ καὶ νῦν ἔγωγε γιγνώσκω, ὅτι ἀμαθής τις ἐστίν.

ΣΩ. μέμερος πάνυ ἐστίν, ὦ Ἰππία · ἀλλ' ὅμως τί φήσομεν; ποτέραν πρέπειν τοῖν τορύναιν τῷ ἔτνει καὶ τῇ χύτρῃ; ἢ δῆλον ὅτι τὴν συκίνην; εὐωδέστερον γάρ που τὸ ἔτνος ποιεῖ, καὶ ἅμα, ὦ ἑταῖρε, οὐκ ἂν συντρίψασα ἡμῖν τὴν χύτραν ἐκχέαι τὸ ἔτνος καὶ τὸ πῦρ ἀποσβέσειεν καὶ τοὺς μέλλοντας ἐστιᾶσθαι ἄνευ ὄψου ἂν πάνυ γενναίου ποιήσειεν · ἡ δὲ χρυσῇ ἐκείνη πάντα ἂν ταῦτα ποιήσειεν, ὥστ' ἔμοιγε δοκεῖν τὴν συκίνην ἡμᾶς μᾶλλον φάναι πρέπειν ἢ τὴν χρυσῇν, εἰ μὴ τι σὺ ἄλλο λέγεις.

III. πρέπει μὲν γάρ, ὦ Σώκρατες, μᾶλλον · οὐ μεντὰν ἔγωγε τῷ ἀνθρώπῳ τοιαῦτα ἐρωτῶντι διαλεγόμην.

ΣΩ. ὀρθῶς γε, ὦ φίλε · σοὶ μὲν γὰρ οὐκ ἂν πρόποι τοιούτων ὀνομάτων ἀναπίμπλασθαι, καλῶς μὲν οὕτως ἀμπεχομένῳ, καλῶς δὲ ὑποδεδεμένῳ, εὐδοχιμοῦντι δὲ ἐπὶ σοφίᾳ ἐν πᾶσι τοῖς Ἑλλήσιν. ἀλλ' ἐμοὶ οὐδὲν πρᾶγμα φύρεσθαι πρὸς τὸν ἄνθρωπον · ἐμὲ οὖν προδίδασκε καὶ ἐμὴν χάριν ἀποκρίνου. “εἰ γὰρ δὴ πρέπει γε μᾶλλον ἢ συκίνη τῆς χρυσῆς,” φήσει ὁ ἄνθρωπος, “ἄλλο τι καὶ καλλίων ἂν εἴη, ἐπειδήπερ τὸ πρόπον, ὦ Σώκρατες, κάλλιον ὠμολόγησας εἶναι τοῦ μὴ πρόποντος;” ἄλλο τι ὁμολογῶμεν, ὦ Ἰππία, τὴν συκίνην καλλίω τῆς χρυσῆς εἶναι;

III. βούλει σοι εἶπω, ὦ Σώκρατες, ὃ εἰπὼν εἶναι τὸ καλὸν ἀπαλλάξεις σαυτὸν τῶν πολλῶν λόγων;

ΣΩ. πάνυ μὲν οὖν · μὴ μέντοι πρότερόν γε πρὶν ἂν μοι εἴπῃς ποτέραν ἀποκρίνωμαι οἷν ἄρτι ἔλεγον τοῖν τορύναιν πρόπουσάν τε καὶ καλλίω εἶναι.

III. ἀλλ', εἰ βούλει, αὐτῷ ἀποκρίναι ὅτι ἡ ἐκ τῆς συκῆς εἰργασμένη.

ΣΩ. λέγε δὴ νυνὶ ὃ ἄρτι ἐμελλες λέγειν. ταύτῃ μὲν γὰρ τῇ ἀποκρίσει, ἢ ἂν φῶ τὸ καλὸν χρυσὸν εἶναι, οὐδὲν ὥς ἔοικέ μοι ἀναφανήσεται κάλλιον ὢν χρυσὸς ἢ ξύλον σύκινον · τὸ δὲ νῦν τί αὖ λέγεις τὸ καλὸν εἶναι;

III. ἐγὼ σοι ἐρῶ. ζητεῖν γάρ μοι δοκεῖς τοιοῦτόν τι τὸ καλὸν ἀποκρίνασθαι, ὃ μηδέποτε αἰσχρὸν μηδαμοῦ μηδενὶ φανεῖται.

ΣΩ. πάνυ μὲν οὖν, ὦ Ἰππία · καὶ καλῶς γε νῦν ὑπολαμβάνεις.

III. ἄκουε δὴ · πρὸς γὰρ τοῦτο ἴσθι, ἐάν τις ἔχῃ ὅτι ἀντεῖπῃ, φάναι ἐμὲ μὴδ' ὅτιοῦν ἐπάειν.

ΣΩ. λέγε δὴ ὥς τάχιστα πρὸς θεῶν.

III. λέγω τοίνυν ἀεὶ καὶ παντὶ καὶ πανταχοῦ κάλλιστον εἶναι ἀνδρὶ, πλουτοῦντι, ὑγιαίνοντι, τιμωμένῳ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἀφικομένῳ εἰς γῆρας, τοὺς αὐτοῦ γονέας τελευτήσαντας καλῶς περιστέλλαντι, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἐκγόνων καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι.

ΣΩ. ἰοὺ ἰοὺ, ὦ Ἰππία, ἢ θαυμασίως τε καὶ μεγαλείως καὶ ἀξίως σαυτοῦ εἴρηκας · καὶ νῆ τὴν Ἥραν ἄγαμαί σου ὅτι μοι δοκεῖς εὐνοϊκῶς, καθ' ὅσον οἶός τ' εἶ, βοηθεῖν · ἀλλὰ γὰρ τοῦ ἀνδρὸς οὐ τυγχάνομεν, ἀλλ' ἡμῶν δὴ νῦν καὶ πλεῖστον καταγελάσεται, εὖ ἴσθι.

III. πονηρόν γ', ὦ Σώκρατες, γέλωτα · ὅταν γὰρ πρὸς ταῦτα ἔχη μὲν μηδὲν ὅτι λέγῃ, γελᾷ δέ, αὐτοῦ καταγελάσεται καὶ ὑπὸ τῶν παρόντων αὐτὸς ἔσται καταγελάστος.

ΣΩ. ἴσως οὕτως ἔχει · ἴσως μέντοι ἐπὶ γε ταύτῃ τῇ ἀποκρίσει, ὥς ἐγὼ μαντεύομαι, κινδυνεύσει οὐ μόνον μου καταγελαῖν.

III. ἀλλὰ τί μήν;

ΣΩ. ὅτι, ἂν τύχη βακτηρίαν ἔχων, ἂν μὴ ἐκφύγω φεύγων αὐτόν, εὖ μάλα μου ἐφικέσθαι πειράσεται.

III. πῶς λέγεις; δεσπότης τίς σου ὁ ἀνθρωπός ἐστιν, καὶ τοῦτο ποιήσας οὐκ ἀχθήσεται καὶ δίκας ὀφλήσει; ἢ οὐκ ἐνδικος ὑμῖν ἡ πόλις ἐστίν, ἀλλ' ἐξ ἀδίκως τύπτειν ἀλλήλους τοὺς πολίτας;

ΣΩ. οὐδ' ὁπωστιοῦν ἔξ.

III. οὐκοῦν δώσει δίκην ἀδίκως γέ σε τύπτων.

ΣΩ. οὐ μοι δοκεῖ, ὦ Ἰππία, οὐκ, εἰ ταῦτά γε ἀποκριναίμην, ἀλλὰ δικαίως, ἔμοιγε δοκεῖ.

III. καὶ ἐμοὶ τοίνυν δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ἐπειδήπερ γε αὐτὸς ταῦτα οἶει.

ΣΩ. οὐκοῦν εἶπω σοὶ καὶ ἢ αὐτὸς οἶομαι δικαίως ἂν τύπτεσθαι ταῦτα ἀποκρινόμενος; ἢ καὶ σύ με ἄκριτον τυπτήσεις; ἢ δέξῃ λόγον;

III. δεινὸν γὰρ ἂν εἴη, ὦ Σώκρατες, εἰ μὴ δεχοίμην · ἀλλὰ πῶς λέγεις;

ΣΩ. ἐγὼ σοὶ ἔρῳ, τὸν αὐτὸν τρόπον ὅνπερ νυνδὴ, μιμούμενος ἐκεῖνον, ἵνα μὴ πρὸς σέ λέγω ῥήματα, οἷα ἐκεῖνος εἰς ἐμέ ἑρεῖ, χαλεπά τε καὶ ἀλλόκοτα. εὖ γὰρ ἴσθι, “εἰπέ μοι,” φήσει, “ὦ Σώκρατες, οἶει ἂν ἀδίκως πληγὰς λαβεῖν, ὅστις διθύραμβον τοσουτονὶ ἄσας οὕτως ἀμούσως πολὺ ἀπῆσας ἀπὸ τοῦ ἐρωτήματος;” πῶς δὴ; φήσω ἐγώ. “ὅπως;” φήσει · “οὐχ οἷός τ' εἶ μεμνησθαι ὅτι τὸ καλὸν αὐτὸ ἡρώτων, ὃ παντὶ ᾧ ἂν προσγένηται, ὑπάρχει ἐκεῖνῳ καλῶ εἶναι, καὶ λίθῳ καὶ ξύλῳ καὶ ἀνθρώπῳ καὶ θεῷ καὶ πάσῃ πράξει καὶ παντὶ μαθήματι; αὐτὸ γὰρ ἔγωγε, ὦνθρωπε, κάλλος ἐρωτῶ ὅτι ἐστίν, καὶ οὐδὲν σοὶ μᾶλλον γεγωνεῖν δύναμαι ἢ εἰ μοι παρεκάθησο λίθος, καὶ οὗτος μυλίας, μήτε ὧτα μήτε ἐγκέφαλον ἔχων.” εἰ οὖν φοβηθεὶς εἵπομι ἐγὼ ἐπὶ τούτοις τάδε, ἄρα οὐκ ἂν ἄχθοιο, ὦ Ἰππία; ἀλλὰ μέντοι τόδε τὸ καλὸν εἶναι Ἰππίας ἔφη · καίτοι ἐγὼ αὐτὸν ἡρώτων οὕτως ὥσπερ σὺ ἐμέ, ὃ πᾶσι καλὸν καὶ ἀεὶ ἐστί. πῶς οὖν φῆς; οὐκ ἀχθέσῃ, ἂν εἶπω ταῦτα;

III. εὖ γ' οὖν οἶδα, ὦ Σώκρατες, ὅτι πᾶσι καλὸν τοῦτ' ἐστίν, ὃ ἐγὼ εἶπον, καὶ δόξει.

ΣΩ. “ἢ καὶ ἔσται;” φήσει · “ἀεὶ γὰρ που τό γε καλὸν καλόν.”

III. πάνυ γε.

ΣΩ. “οὐκοῦν καὶ ἦν;” φήσει.

III. καὶ ἦν.

ΣΩ. “ἢ καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ,” φήσει, “ὁ ξένος ὁ Ἥλειος ἔφη καλὸν εἶναι ὑστέρῳ τῶν προγόνων ταφῆναι, καὶ τῷ πάππῳ αὐτοῦ Αἰακῷ, καὶ τοῖς

ἄλλοις ὅσοι ἐκ θεῶν γεγόνασι, καὶ αὐτοῖς τοῖς θεοῖς;”

ΙΠ. τί τοῦτο; βάλλ’ ἐς μακαρίαν. τοῦ ἀνθρώπου οὐδ’ εὐφημα, ὦ Σώκρατες, ταῦτά γε τὰ ἐρωτήματα.

ΣΩ. τί δέ; τὸ ἐρομένου ἐτέρου φάναι ταῦτα οὕτως ἔχειν οὐ πάνυ δύσφημον;

ΙΠ. ἴσως.

ΣΩ. “ἴσως τοίνυν σὺ εἶ οὗτος,” φήσει, “ὃς παντὶ φῆς καὶ ἀεὶ καλὸν εἶναι ὑπὸ μὲν τῶν ἐκγόνων ταφῆναι, τοὺς δὲ γονέας θάψαι · ἢ οὐχ εἷς τῶν ἀπάντων καὶ Ἡρακλῆς ἦν καὶ οὖς νυνδὴ ἐλέγομεν πάντες;”

ΙΠ. ἀλλ’ οὐ τοῖς θεοῖς ἔγωγε ἔλεγον.

ΣΩ. “οὐδὲ τοῖς ἥρωσιν, ὥς ἔοικας.”

ΙΠ. οὐχ ὅσοι γε θεῶν παῖδες ἦσαν.

ΣΩ. “ἀλλ’ ὅσοι μή;”

ΙΠ. πάνυ γε.

ΣΩ. “οὐκοῦν κατὰ τὸν σὸν αὖ λόγον, ὥς φαίνεται, τῶν ἡρώων τῷ μὲν Ταντάλῳ καὶ τῷ Δαρδάνῳ καὶ τῷ Ζήθῳ δεινὸν τε καὶ ἀνόσιον καὶ αἰσχρὸν ἐστὶ, Πέλοπι δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς οὕτω γεγονόσι καλόν.”

ΙΠ. ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. “σοὶ τοίνυν δοκεῖ,” φήσει, “ὃ ἄρτι οὐκ ἔφησθα, τὸ θάψαντι τοὺς προγόνους ταφῆναι ὑπὸ τῶν ἐκγόνων ἐνίοτε καὶ ἐνίοις αἰσχρὸν εἶναι · ἔτι δὲ μᾶλλον, ὥς ἔοικεν, ἀδύνατον πᾶσι τοῦτο γενέσθαι καὶ εἶναι καλόν, ὥστε τοῦτό γε ὥσπερ καὶ τὰ ἔμπροσθεν ἐκεῖνα, ἢ τε παρθένος καὶ ἢ χύτρα, ταῦτόν πέπονθε, καὶ ἔτι γελοιοτέρας τοῖς μὲν ἐστὶ καλόν, τοῖς δ’ οὐ καλόν. καὶ οὐδέπω καὶ τήμερον,” φήσει, “οἴός τ’ εἶ, ὦ Σώκρατες, περὶ τοῦ καλοῦ ὅτι ἐστὶ τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνασθαι.” ταῦτά μοι καὶ τοιαῦτα ὀνειδιεῖ δικαίως, ἐὰν αὐτῷ οὕτως ἀποκρίνωμαι. τὰ μὲν οὖν πολλά, ὦ Ἰππία, σχεδὸν τί μοι οὕτω διαλέγεται · ἐνίοτε δὲ ὥσπερ ἐλεήσας μου τὴν ἀπειρίαν καὶ ἀπαιδευσίαν αὐτός μοι προβάλλει ἐρωτῶν εἰ τοιόνδε μοι δοκεῖ εἶναι τὸ καλόν, ἢ καὶ περὶ ἄλλου ὅτου ἂν τύχῃ πυθθανόμενος καὶ περὶ οὗ ἂν λόγος ᾗ.

ΙΠ. πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. ἐγὼ σοὶ φράσω. “ὦ δαιμόνιε,” φησί, “Σώκρατες, τὰ μὲν τοιαῦτα ἀποκρινόμενος καὶ οὕτω παῦσαι—λίαν γὰρ εὐήθη τε καὶ εὐεξέλεγκτά ἐστιν—ἀλλὰ τὸ τοιόνδε σκόπει εἴ σοι δοκεῖ καλὸν εἶναι, οὐ καὶ νυνδὴ ἐπελαβόμεθα ἐν τῇ ἀποκρίσει, ἥνικ’ ἔφαμεν τὸν χρυσὸν οἷς μὲν πρέπει καλὸν εἶναι, οἷς δὲ μή, οὐ, καὶ τᾶλλα πάντα οἷς ἂν τοῦτο προσῇ · αὐτὸ δὴ τοῦτο τὸ πρέπον καὶ τὴν φύσιν αὐτοῦ τοῦ πρέποντος σκόπει εἰ τοῦτο τυγχάνει ὃν τὸ καλόν.” ἐγὼ μὲν οὖν εἴωθα συμφάναι τὰ τοιαῦτα ἐκάστοτε—οὐ γὰρ ἔχω ὅτι λέγω—σοὶ δ’ οὖν δοκεῖ τὸ πρέπον καλὸν εἶναι;

ΙΠ. πάντως δήπου, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. σκοπώμεθα, μή πῃ ἄρ’ ἐξαπατώμεθα.

III. ἀλλὰ χρή σκοπεῖν.

ΣΩ. ὅρα τοῖνυν · τὸ πρόπον ἄρα τοῦτο λέγομεν, ὃ παραγενόμενον ποιεῖ ἕκαστα φαίνεσθαι καλὰ τούτων οἷς ἂν παρῇ, ἣ ὃ εἶναι ποιεῖ, ἣ οὐδέτερα τούτων;

III. ἔμοιγε δοκεῖ πότερα ὃ ποιεῖ φαίνεσθαι καλὰ · ὥσπερ γε ἐπειδὴν ἱμάτιά τις λάβῃ ἢ ὑποδήματα ἀρμόττοντα, κἂν ἢ γελοῖος, καλλίων φαίνεται.

ΣΩ. οὐκοῦν εἴπερ καλλίω ποιεῖ φαίνεσθαι ἢ ἔστι τὸ πρόπον, ἀπάτη τις ἂν εἴη περὶ τὸ καλὸν τὸ πρόπον, καὶ οὐκ ἂν εἴη τοῦτο ὃ ἡμεῖς ζητοῦμεν, ὦ Ἰππία; ἡμεῖς μὲν γάρ που ἐκεῖνο ἐζητοῦμεν, ὥ πάντα τὰ καλὰ πράγματα καλὰ ἐστίν— ὥσπερ ὥ πάντα τὰ μεγάλα ἐστὶ μεγάλα, τῷ ὑπερέχοντι · τούτῳ γὰρ πάντα μεγάλα ἐστί, καὶ ἐὰν μὴ φαίνηται, ὑπερέχῃ δέ, ἀνάγκη αὐτοῖς μεγάλους εἶναι—οὕτω δὴ, φαμέν, καὶ τὸ καλόν, ὥ καλὰ πάντα ἐστίν, ἂντ' οὖν φαίνηται ἅντε μή, τί ἂν εἴη; τὸ μὲν γὰρ πρόπον οὐκ ἂν εἴη · καλλίω γὰρ ποιεῖ φαίνεσθαι ἢ ἔστιν, ὥς ὁ σὸς λόγος, οἷα δ' ἔστιν οὐκ ἔῃ φαίνεσθαι. τὸ δὲ ποιοῦν εἶναι καλὰ, ὅπερ νυνδὴ εἶπον, ἐάντε φαίνηται ἐάντε μή, πειρατέον λέγειν τί ἐστι · τοῦτο γὰρ ζητοῦμεν, εἴπερ τὸ καλὸν ζητοῦμεν.

III. ἀλλὰ τὸ πρόπον, ὦ Σώκρατες, καὶ εἶναι καὶ φαίνεσθαι ποιεῖ καλὰ παρόν.

ΣΩ. ἀδύνατον ἄρα τῷ ὄντι καλὰ ὄντα μὴ φαίνεσθαι καλὰ εἶναι, παρόντος γε τοῦ ποιοῦντος φαίνεσθαι;

III. ἀδύνατον.

ΣΩ. ὁμολογήσομεν οὖν τοῦτο, ὦ Ἰππία, πάντα τὰ τῷ ὄντι καλὰ καὶ νόμιμα καὶ ἐπιτηδεύματα καὶ δοξάζεσθαι καλὰ εἶναι καὶ φαίνεσθαι αἰετῶς πᾶσιν, ἢ πᾶν τούναντίον ἀγνοεῖσθαι καὶ πάντων μάλιστα ἔριν καὶ μάχην περὶ αὐτῶν εἶναι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστοις καὶ δημοσίᾳ ταῖς πόλεσιν;

III. οὕτω μᾶλλον, ὦ Σώκρατες · ἀγνοεῖσθαι.

ΣΩ. οὐκ ἂν, εἰ γέ που τὸ φαίνεσθαι αὐτοῖς προσῇ · προσῇ δ' ἂν, εἴπερ τὸ πρόπον καλὸν ἦν καὶ μὴ μόνον καλὰ ἐποίει εἶναι ἀλλὰ καὶ φαίνεσθαι. ὥστε τὸ πρόπον, εἰ μὲν τὸ καλὰ ποιοῦν ἐστὶν εἶναι, τὸ μὲν καλὸν ἂν εἴη, ὃ ἡμεῖς ζητοῦμεν, οὐ μέντοι τό γε ποιοῦν φαίνεσθαι · εἰ δ' αὖ τὸ φαίνεσθαι ποιοῦν ἐστὶν τὸ πρόπον, οὐκ ἂν εἴη τὸ καλόν, ὃ ἡμεῖς ζητοῦμεν. εἶναι γὰρ ἐκεῖνό γε ποιεῖ, φαίνεσθαι δὲ καὶ ποιεῖν εἶναι οὐ μόνον καλὰ οὐκ ἂν ποτε δύναίτο τὸ αὐτό, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλο ὅτιοῦν. ἐλώμεθα δὴ πότερα δοκεῖ τὸ πρόπον εἶναι τὸ φαίνεσθαι καλὰ ποιοῦν, ἢ τὸ εἶναι.

III. τὸ φαίνεσθαι, ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. βαβαῖ, οἷχεται ἄρ' ἡμᾶς διαπεφευγός, ὦ Ἰππία, τὸ καλὸν γινῶναι ὅτι ποτέ ἐστιν, ἐπειδὴ γε τὸ πρόπον ἄλλο τι ἐφάνη ὃν ἢ καλόν.

III. ναὶ μὰ Δία, ὦ Σώκρατες, καὶ μάλα ἔμοιγε ἀτόπως.

ΣΩ. ἀλλὰ μέντοι, ὦ ἐταῖρε, μήπω γε ἀνῶμεν αὐτό · ἔτι γάρ τινα ἐλπίδα ἔχω ἐκφανήσεσθαι τί ποτ' ἐστὶν τὸ καλόν.

III. πάντως δήπου, ὦ Σώκρατες · οὐδὲ γὰρ χαλεπὸν ἐστὶν εὑρεῖν. ἐγὼ μὲν οὖν εὖ οἶδ' ὅτι, εἰ ὀλίγον χρόνον εἰς ἐρημίαν ἐλθὼν σκεψαίμην πρὸς ἐμαντόν, ἀκριβέστερον ἂν αὐτὸ σοι εἴποιμι τῆς ἀπάσης ἀκριβείας.

ΣΩ. ἃ μὴ μέγα, ὦ Ἰππία, λέγε. ὁρᾷς ὅσα πράγματα ἡμῖν ἤδη παρέσχηκε · μὴ καὶ ὀργισθὲν ἡμῖν ἔτι μᾶλλον ἀποδρᾷ. καίτοι οὐδὲν λέγω · σὺ μὲν γὰρ οἶμαι ῥαδίως αὐτὸ εὐρήσεις, ἐπειδὴν μόνος γένῃ. ἀλλὰ πρὸς θεῶν ἐμοῦ ἐναντίον αὐτὸ ἐξευρε, εἰ δὲ βούλει, ὥσπερ νῦν ἐμοὶ συζήτει · καὶ ἐὰν μὲν εὐρωμεν, κάλλιστα ἔξει, εἰ δὲ μὴ, στέρξω οἶμαι ἐγὼ τῇ ἐμῇ τύχῃ, σὺ δ' ἀπελθὼν ῥαδίως εὐρήσεις · καὶ ἐὰν μὲν νῦν εὐρωμεν, ἀμέλει οὐκ ὀχληρὸς ἔσομαι σοι πυνθανόμενος ὅτι ἦν ἐκεῖνο ὃ κατὰ σαυτὸν ἐξηῦρες · νῦν δὲ θέασαι αὐτὸ ὃ σοι δοκεῖ εἶναι τὸ καλόν. λέγω δὴ αὐτὸ εἶναι—ἀλλὰ γὰρ ἐπισκόπει μοι πάνυ προσέχων τὸν νοῦν μὴ παραληρήσω—τοῦτο γὰρ δὴ ἔστω ἡμῖν καλόν, ὃ ἂν χρήσιμον ᾖ. εἶπον δὲ ἐκ τῶνδε ἐννοούμενος · καλοί, φαμέν, οἱ ὀφθαλμοὶ εἰσιν, οὐχ οἱ ἂν δοκῶσι τοιοῦτοι εἶναι οἵοι μὴ δυνατοὶ ὁρᾶν, ἀλλ' οἱ ἂν δυνατοὶ τε καὶ χρήσιμοι πρὸς τὸ ἰδεῖν. ἦ γάρ;

III. ναί.

ΣΩ. οὐκοῦν καὶ τὸ ὅλον σῶμα οὕτω λέγομεν καλὸν εἶναι, τὸ μὲν πρὸς δρόμον, τὸ δὲ πρὸς πάλην, καὶ αὖ τὰ ζῶα πάντα, ἵππον καλὸν καὶ ἀλεκτρυόνα καὶ ὄρτυγα, καὶ τὰ σκεύη πάντα καὶ τὰ ὀχήματα τά τε πεζὰ καὶ τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ πλοῖα τε καὶ τριήρεις, καὶ τά γε ὄργανα πάντα τά τε ὑπὸ τῇ μουσικῇ καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς ἄλλαις τέχναις, εἰ δὲ βούλει, τὰ ἐπιτηδεύματα καὶ τοὺς νόμους, σχεδόν τι πάντα ταῦτα καλὰ προσαγορεύομεν τῷ αὐτῷ τρόπῳ · ἀποβλέποντες πρὸς ἕκαστον αὐτῶν ἢ πέφυκεν, ἢ εἰργασται, ἢ κεῖται, τὸ μὲν χρήσιμον καὶ ἢ χρήσιμον καὶ πρὸς ὃ χρήσιμον καὶ ὁπότε χρήσιμον καλὸν φαμεν εἶναι, τὸ δὲ ταύτῃ πάντῃ ἄχρηστον αἰσχρόν · ἄρ' οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ οὕτως, ὦ Ἰππία;

III. ἔμοιγε.

ΣΩ. ὀρθῶς ἄρα νῦν λέγομεν ὅτι τυγχάνει παντὸς ὃν μᾶλλον καλὸν τὸ χρήσιμον;

III. ὀρθῶς μέντοι, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. οὐκοῦν τὸ δυνατόν ἕκαστον ἀπεργάζεσθαι, εἰς ὅπερ δυνατόν, εἰς τοῦτο καὶ χρήσιμον, τὸ δὲ ἀδύνατον ἄχρηστον;

III. πάνυ γε.

ΣΩ. δύναμις μὲν ἄρα καλόν, ἀδυναμία δὲ αἰσχρόν;

III. σφόδρα γε. τά τε γοῦν ἄλλα, ὦ Σώκρατες, μαρτυρεῖ ἡμῖν ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει, ἀτὰρ οὖν καὶ τὰ πολιτικά · ἐν γὰρ τοῖς πολιτικοῖς τε καὶ τῇ ἑαυτοῦ πόλει τὸ μὲν δυνατόν εἶναι πάντων κάλλιστον, τὸ δὲ ἀδύνατον πάντων αἰσχιστον.

ΣΩ. εὖ λέγεις. ἄρ' οὖν πρὸς θεῶν, Ἰππία, διὰ ταῦτα καὶ ἡ σοφία πάντων κάλλιστον, ἢ δὲ ἀμαθία πάντων αἰσχιστον;

III. ἀλλὰ τί οἶει, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. ἔχε δὴ ἡρέμα, ὦ φίλε ἐταῖρε · ὥς φοβοῦμαι τί ποτ' αὖ λέγομεν.

ΠΙ. τί δ' αὖ φοβῇ, ὦ Σώκρατες, ἐπεὶ νῦν γέ σοι ὁ λόγος παγκάλως προβέβηκε;

ΣΩ. βουλοίμην ἄν, ἀλλὰ μοι τόδε συνεπίσκειται · ἄρ' ἂν τίς τι ποιήσκειν ὁ μὴτ' ἐπίστατο μήτε τὸ παράπαν δύναιτο;

ΠΙ. οὐδαμῶς · πῶς γὰρ ἂν ὁ γε μὴ δύναιτο;

ΣΩ. οἱ οὖν ἐξαμαρτάνοντες καὶ κακὰ ἐργαζόμενοί τε καὶ ποιοῦντες ἄκοντες, ἄλλο τι οὗτοι, εἰ μὴ ἐδύναντο ταῦτα ποιεῖν, οὐκ ἄν ποτε ἐποιοῦν;

ΠΙ. δῆλον δῆ.

ΣΩ. ἀλλὰ μέντοι δυνάμει γε δύνανται οἱ δυνάμενοι · οὐ γάρ που ἀδυναμία γε.

ΠΙ. οὐ δῆτα.

ΣΩ. δύνανται δέ γε πάντες ποιεῖν οἱ ποιοῦντες ἃ ποιοῦσιν;

ΠΙ. ναί.

ΣΩ. κακὰ δέ γε πολὺ πλείω ποιοῦσιν ἢ ἀγαθὰ πάντες ἄνθρωποι, ἀρξάμενοι ἐκ παίδων, καὶ ἐξαμαρτάνουσιν ἄκοντες.

ΠΙ. ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. τί οὖν; ταύτην τὴν δύναμιν καὶ ταῦτα τὰ χρήσιμα, ἃ ἂν ἦ ἐπὶ τὸ κακὸν τι ἐργάζεσθαι χρήσιμα, ἄρα φήσομεν ταῦτα εἶναι καλὰ, ἢ πολλοὺ δεῖ;

ΠΙ. πολλοῦ, ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. οὐκ ἄρα, ὦ Ἰππία, τὸ δυνατόν τε καὶ τὸ χρήσιμον ἡμῖν, ὥς ἔοικεν, ἔστι τὸ καλόν.

ΠΙ. ἐάν γε, ὦ Σώκρατες, ἀγαθὰ δύνηται καὶ ἐπὶ τοιαῦτα χρήσιμον ἦ.

ΣΩ. ἐκεῖνο μὲν τοίνυν οἷχεται, τὸ δυνατόν τε καὶ χρήσιμον ἀπλῶς εἶναι καλόν · ἀλλ' ἄρα τοῦτ' ἦν ἐκεῖνο, ὦ Ἰππία, ὃ ἐβούλετο ἡμῶν ἡ ψυχὴ εἰπεῖν, ὅτι τὸ χρήσιμόν τε καὶ τὸ δυνατόν ἐπὶ τὸ ἀγαθόν τι ποιῆσαι, τοῦτ' ἔστι τὸ καλόν;

ΠΙ. ἔμοιγε δοκεῖ.

ΣΩ. ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε ὠφέλιμόν ἐστιν. ἦ οὐ;

ΠΙ. πάνυ γε.

ΣΩ. οὕτω δὴ καὶ τὰ καλὰ σώματα καὶ τὰ καλὰ νόμιμα καὶ ἡ σοφία καὶ ἃ νυνδὴ ἐλέγομεν πάντα καλὰ ἐστίν, ὅτι ὠφέλιμα.

ΠΙ. δῆλον ὅτι.

ΣΩ. τὸ ὠφέλιμον ἄρα ἔοικεν ἡμῖν εἶναι τὸ καλόν, ὦ Ἰππία.

ΠΙ. πάντως δῆπου, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. ἀλλὰ μὴν τό γε ὠφέλιμον τὸ ποιοῦν ἀγαθόν ἐστιν.

ΠΙ. ἔστι γάρ.

ΣΩ. τὸ ποιοῦν δέ γ' ἐστὶν οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ αἶτιον · ἦ γάρ;

ΠΙ. οὕτως.

ΣΩ. τοῦ ἀγαθοῦ ἄρα αἰτιόν ἐστιν τὸ καλόν.

III. ἔστι γάρ.

ΣΩ. ἀλλὰ μὴν τό γε αἴτιον, ὃ Ἰππία, καὶ οὗ ἂν αἴτιον ἢ τὸ αἴτιον, ἄλλο ἐστίν · οὐ γάρ που τό γε αἴτιον αἰτίου αἴτιον ἂν εἴη. ὥδε δὲ σκόπει · οὐ τὸ αἴτιον ποιοῦν ἐφάνη;

III. πάνυ γε.

ΣΩ. οὐκοῦν ὑπὸ τοῦ ποιοῦντος ποιεῖται οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ γιγνόμενον, ἀλλ' οὐ τὸ ποιοῦν;

III. ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. οὐκοῦν ἄλλο τι τὸ γιγνόμενον, ἄλλο δὲ τὸ ποιοῦν;

III. ναί.

ΣΩ. οὐκ ἄρα τό γ' αἴτιον αἴτιον αἰτίου ἐστίν, ἀλλὰ τοῦ γιγνομένου ὑφ' ἑαυτοῦ.

III. πάνυ γε.

ΣΩ. εἰ ἄρα τὸ καλὸν ἐστὶν αἴτιον ἀγαθοῦ, γίγνοιτ' ἂν ὑπὸ τοῦ καλοῦ τὸ ἀγαθόν · καὶ διὰ ταῦτα, ὥς ἔοικε, σπουδάζομεν καὶ τὴν φρόνησιν καὶ τὰλλα πάντα τὰ καλὰ, ὅτι τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ τὸ ἔκγονον σπουδαστόν ἐστι, τὸ ἀγαθόν, καὶ κινδυνεύει ἐξ ὧν εὐρίσκομεν ἐν πατρός τινος ιδέα εἶναι τὸ καλὸν τοῦ ἀγαθοῦ.

III. πάνυ μὲν οὖν · καλῶς γὰρ λέγεις, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. οὐκοῦν καὶ τόδε καλῶς λέγω, ὅτι οὔτε ὁ πατήρ υἱός ἐστιν, οὔτε ὁ υἱὸς πατήρ;

III. καλῶς μέντοι.

ΣΩ. οὐδέ γε τὸ αἴτιον γιγνόμενόν ἐστιν, οὐδὲ τὸ γιγνόμενον αὐτὸ αἴτιον.

III. ἀληθεῖ λέγεις.

ΣΩ. μὰ Δία, ὦ ἄριστε, οὐδὲ ἄρα τὸ καλὸν ἀγαθόν ἐστιν, οὐδὲ τὸ ἀγαθὸν καλόν · ἢ δοκεῖ σοι οἷόν τε εἶναι ἐκ τῶν προειρημένων;

III. οὐ μὰ τὸν Δία, οὐ μοι φαίνεται.

ΣΩ. ἀρέσκει οὖν ἡμῖν καὶ ἐθέλομεν ἂν λέγειν ὥς τὸ καλὸν οὐκ ἀγαθὸν οὐδὲ τὸ ἀγαθὸν καλόν;

III. οὐ μὰ τὸν Δία, οὐ πάνυ μοι ἀρέσκει.

ΣΩ. ναὶ μὰ τὸν Δία, ὦ Ἰππία · ἐμοὶ δὲ γε πάντων ἥμισυ ἀρέσκει ὧν εἰρήκαμεν λόγων.

III. ἔοικε γὰρ οὕτως.

ΣΩ. κινδυνεύει ἄρα ἡμῖν, οὐχ ὥσπερ ἄρτι ἐφαίνετο κάλλιστος εἶναι τῶν λόγων τὸ ὠφέλιμον καὶ τὸ χρήσιμόν τε καὶ τὸ δυνατόν ἀγαθόν τι ποιεῖν καλὸν εἶναι, οὐχ οὕτως ἔχειν, ἀλλ', εἰ οἷόν τέ ἐστιν, ἐκείνων εἶναι γελοιότερος τῶν πρώτων, ἐν οἷς τὴν τε παρθένον ὠόμεθα εἶναι τὸ καλὸν καὶ ἐν ἑκαστῶν τῶν ἔμπροσθεν λεχθέντων.

III. ἔοικεν.

ΣΩ. καὶ ἐγὼ μὲν γε οὐκ ἔτι ἔχω, ὦ Ἰππία, ὅποι τράπωμαι, ἀλλ' ἀπορῶ · σὺ δὲ ἔχεις τι λέγειν;

III. οὐκ ἔν γε τῷ παρόντι, ἀλλ', ὥσπερ ἄρτι ἔλεγον, σκεψάμενος εὖ οἶδ' ὅτι εὐρήσω.

ΣΩ. ἀλλ' ἐγὼ μοι δοκῶ ὑπὸ ἐπιθυμίας τοῦ εἰδέναι οὐχ οἶός τε σὲ εἶναι περιμένειν μέλλοντα · καὶ γὰρ οὖν δῆ τι καὶ οἶμαι ἄρτι ηὑπορηκέναι. ὅρα γάρ · εἰ δ' ἂν χαίρειν ἡμᾶς ποιῇ, μήτι πάσας τὰς ἡδονάς, ἀλλ' ὃ ἂν διὰ τῆς ἀκοῆς καὶ τῆς ὀψεως, τοῦτο φαίμεν εἶναι καλόν, πῶς τι ἄρ' ἂν ἀγωνιζοίμεθα; οἳ τέ γέ που καλοὶ ἄνθρωποι, ὧ Ἰππία, καὶ τὰ ποικίλματα πάντα καὶ τὰ ζωγραφήματα καὶ τὰ πλάσματα τέρπει ἡμᾶς ὀρώντας, ἃ ἂν καλὰ ᾖ · καὶ οἱ φθόγγοι οἱ καλοὶ καὶ ἡ μουσικὴ σύμπασα καὶ οἱ λόγοι καὶ αἱ μυθολογίαι ταῦτόν τοῦτο ἐργάζονται, ὥστ' εἰ ἀποκριναίμεθα τῷ θρασεῖ ἐκείνῳ ἀνθρώπῳ ὅτι ὧ γενναῖε, τὸ καλὸν ἐστὶ τὸ δι' ἀκοῆς τε καὶ δι' ὀψεως ἡδύ, οὐκ ἂν οἶει αὐτόν τοῦ θράσους ἐπίσχοιμεν;

III. ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ νῦν γε, ὧ Σώκρατες, εὖ λέγεσθαι τὸ καλὸν ὃ ἔστιν.

ΣΩ. τί δ'; ἄρα τὰ ἐπιτηδεύματα τὰ καλὰ καὶ τοὺς νόμους, ὧ Ἰππία, δι' ἀκοῆς ἢ δι' ὀψεως φήσομεν ἡδέα ὄντα καλὰ εἶναι, ἢ ἄλλο τι εἶδος ἔχειν;

III. ταῦτα δ' ἴσως, ὧ Σώκρατες, κἂν παραλάθοι τὸν ἄνθρωπον.

ΣΩ. μὰ τὸν κύνα, ὧ Ἰππία, οὐχ ὄν γ' ἂν ἐγὼ μάλιστα αἰσχυνοίμην ληρῶν καὶ προσποιούμενός τι λέγειν μηδὲν λέγων.

III. τίνα τοῦτον;

ΣΩ. τὸν Σωφρονίσκου, ὃς ἐμοὶ οὐδὲν ἂν μᾶλλον ταῦτα ἐπιτρέποι ἀνερεύνητα ὄντα ῥαδίως λέγειν ἢ ὡς εἰδότα ἃ μὴ οἶδα.

III. ἀλλὰ μὴν ἔμοιγε καὶ αὐτῷ, ἐπειδὴ σὺ εἶπες, δοκεῖ τι ἄλλο εἶναι τοῦτο τὸ περὶ τοὺς νόμους.

ΣΩ. ἔχ' ἥσυχῃ, ὧ Ἰππία · κινδυνεύομεν γάρ τοι, ἐν τῇ αὐτῇ ἐμπεπτωκότες ἀπορία περὶ τοῦ καλοῦ ἐν ἥπερ νυνδῇ, οἶεσθαι ἐν ἄλλῃ τινὶ εὐπορία εἶναι.

III. πῶς τοῦτο λέγεις, ὧ Σώκρατες;

ΣΩ. ἐγὼ σοι φράσω ὃ γ' ἐμοὶ καταφαίνεται, εἰ ἄρα τί λέγω. ταῦτα μὲν γάρ τὰ περὶ τοὺς νόμους τε καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα τάχ' ἂν φανείη οὐκ ἐκτὸς ὄντα τῆς αἰσθήσεως ἢ διὰ τῆς ἀκοῆς τε καὶ ὀψεως ἡμῖν οὔσα τυγχάνει · ἀλλ' ὑπομείνωμεν τοῦτον τὸν λόγον, τὸ διὰ τούτων ἡδύ καλὸν εἶναι, μηδὲν τὸ τῶν νόμων εἰς μέσον παράγοντες. ἀλλ' εἰ ἡμᾶς ἔροιτο εἴτε οὗτος ὃν λέγω, εἴτε ἄλλος ὅστις οὖν · “τί δῆ, ὧ Ἰππία τε καὶ Σώκρατες, ἀφωρίσατε τοῦ ἡδέος τὸ ταύτῃ ἡδύ ἢ λέγετε καλὸν εἶναι, τὸ δὲ κατὰ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις σίτων τε καὶ ποτῶν καὶ τῶν περὶ τὰ φροδίσια καὶ τᾶλλα πάντα τὰ τοιαῦτα οὐ φατε καλὰ εἶναι; ἢ οὐδὲ ἡδέα, οὐδὲ ἡδονὰς τὸ παράπαν ἐν τοῖς τοιούτοις φατέ εἶναι, οὐδ' ἐν ἄλλῳ ἢ τῷ ἰδεῖν τε καὶ ἀκοῦσαι;” τί φήσομεν, ὧ Ἰππία;

III. πάντως δήπου φήσομεν, ὧ Σώκρατες, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις μεγάλας πάνυ ἡδονὰς εἶναι.

ΣΩ. “τί οὖν,” φήσει, “ἡδονὰς οὐσας οὐδὲν ἤττον ἢ καὶ ἐκείνας ἀφαιρεῖσθε τοῦτο τοῦνομα καὶ ἀποστερεῖτε τοῦ καλὰς εἶναι;” ὅτι, φήσομεν, καταγελῶν ἂν ἡμῶν οὐδείς ὅστις οὐ, εἰ φαῖμεν μὴ ἡδὺ εἶναι φαγεῖν, ἀλλὰ καλόν, καὶ ὅζειν ἡδὺ μὴ ἡδὺ ἀλλὰ καλόν · τὰ δὲ που περὶ τὰ ἀφροδίσια πάντες ἂν ἡμῖν μάχονται ὡς ἡδιστον ὄν, δεῖν δὲ αὐτό, ἐάν τις καὶ πράττη, οὕτω πράττειν ὥστε μηδὲνα ὀρᾶν, ὡς αἰσχιστον ὄν ὀρᾶσθαι. ταῦτα ἡμῶν λεγόντων, ὦ Ἰππία, “μανθάνω,” ἂν ἴσως φαίη, “καὶ ἐγὼ ὅτι πάλοι αἰσχύνεσθε ταύτας τὰς ἡδονὰς φάναι καλὰς εἶναι, ὅτι οὐ δοκεῖ τοῖς ἀνθρώποις · ἀλλ’ ἐγὼ οὐ τοῦτο ἡρώτων, ὃ δοκεῖ τοῖς πολλοῖς καλὸν εἶναι, ἀλλ’ ὅτι ἔστιν.” ἐροῦμεν δὴ οἶμαι ὅπερ ὑπεθέμεθα, ὅτι “τοῦθ’ ἡμεῖς γέ φαμεν τὸ μέρος τοῦ ἡδέος, τὸ ἐπὶ τῇ ὄψει τε καὶ ἀκοῇ γιγνόμενον, καλὸν εἶναι. ἀλλὰ ἔχεις ἔτι τι χρῆσθαι τῷ λόγῳ, ἢ τι καὶ ἄλλο ἐροῦμεν, ὦ Ἰππία;”

III. ἀνάγκη πρὸς γε τὰ εἰρημένα, ὦ Σώκρατες, μὴ ἄλλ’ ἄττα ἢ ταῦτα λέγειν.

ΣΩ. “καλῶς δὴ λέγετε,” φήσει. “οὐκοῦν εἴπερ τὸ δι’ ὄψεως καὶ ἀκοῆς ἡδὺ καλὸν ἐστίν, ὃ μὴ τοῦτο τυγχάνει ὃν τῶν ἡδέων, δῆλον ὅτι οὐκ ἂν καλὸν εἴη;” ὁμολογήσομεν;

III. ναί.

ΣΩ. “ἢ οὖν τὸ δι’ ὄψεως ἡδὺ,” φήσει, “δι’ ὄψεως καὶ ἀκοῆς ἐστὶν ἡδὺ, ἢ τὸ δι’ ἀκοῆς ἡδὺ δι’ ἀκοῆς καὶ δι’ ὄψεως ἐστὶν ἡδὺ;” οὐδαμῶς, φήσομεν, τὸ διὰ τοῦ ἐτέρου ὃν τοῦτο δι’ ἀμφοτέρων εἴη ἂν—τοῦτο γὰρ δοκεῖς ἡμῖν λέγειν—ἀλλ’ ἡμεῖς ἐλέγομεν ὅτι καὶ ἐκάτερον τούτων αὐτὸ καθ’ αὐτὸ τῶν ἡδέων καλὸν εἴη, καὶ ἀμφοτέρα. οὐχ οὕτως ἀποκρινούμεθα;

III. πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. “ἄρ’ οὖν,” φήσει, “ἡδὺ ἡδέος ὅτιοῦν ὅτουοῦν διαφέρει τούτῳ, τῷ ἡδὺ εἶναι; μὴ γὰρ εἰ μείζων τις ἡδονὴ ἢ ἐλάττων ἢ μέλλον ἢ ἥττον ἐστίν, ἀλλ’ εἴ τις αὐτῷ τούτῳ διαφέρει, τῷ ἢ μὲν ἡδονὴ εἶναι, ἢ δὲ μὴ ἡδονή, τῶν ἡδονῶν;” οὐχ ἡμῖν γε δοκεῖ · οὐ γάρ;

III. οὐ γὰρ οὖν δοκεῖ.

ΣΩ. “οὐκοῦν,” φήσει, “δι’ ἄλλο τι ἢ ὅτι ἡδοναὶ εἰσι προεῖλεσθε ταύτας τὰς ἡδονὰς ἐκ τῶν ἄλλων ἡδονῶν, τοιοῦτόν τι ὀρώντες ἐπ’ ἀμφοῖν, ὅτι ἔχουσί τι διάφορον τῶν ἄλλων, εἰς ὃ ἀποβλέποντες καλὰς φατε αὐτάς εἶναι; οὐ γὰρ που διὰ τοῦτο καλὴ ἐστὶν ἡδονὴ ἢ διὰ τῆς ὄψεως, ὅτι δι’ ὄψεως ἐστίν · εἰ γὰρ τοῦτο αὐτῇ ἦν τὸ αἴτιον καλῇ εἶναι, οὐκ ἂν ποτε ἦν ἢ ἐτέρα, ἢ διὰ τῆς ἀκοῆς, καλὴ · οὐκ οὖν ἐστι γε δι’ ὄψεως ἡδονή.” ἀληθῆ λέγεις, φήσομεν;

III. φήσομεν γάρ.

ΣΩ. “οὐδέ γ’ αὖ ἢ δι’ ἀκοῆς ἡδονή, ὅτι δι’ ἀκοῆς ἐστι, διὰ ταῦτα τυγχάνει καλὴ · οὐ γὰρ ἂν ποτε αὖ ἢ διὰ τῆς ὄψεως καλὴ ἦν · οὐκ οὖν ἐστι γε δι’ ἀκοῆς ἡδονή.” ἀληθῆ φήσομεν, ὦ Ἰππία, λέγειν τὸν ἄνδρα ταῦτα λέγοντα;

III. ἀληθῆ.

ΣΩ. “ἀλλὰ μέντοι ἀμφοτέραί γ’ εἰσὶ καλαί, ὥς φατέ.” φαμέν γάρ;

III. φαμέν.

ΣΩ. “ἔχουσιν ἄρα τι τὸ αὐτὸ ὃ ποιεῖ αὐτάς καλὰς εἶναι, τὸ κοινὸν τοῦτο, ὃ καὶ ἀμφοτέραις αὐταῖς ἔπεστι κοινῇ καὶ ἑκατέρα ἰδίᾳ · οὐ γὰρ ἂν που ἄλλως ἀμφοτέραί γε καλαὶ ἦσαν καὶ ἑκατέρα.” ἀποκρίνου ἐμοὶ ὥς ἐκεῖνω.

III. ἀποκρίνομαι, καὶ ἐμοὶ δοκεῖ ἔχειν ὥς λέγεις.

ΣΩ. εἰ ἄρα τι αὐται αἱ ἡδοναὶ ἀμφοτέραι πεπόνθασιν, ἑκατέρα δὲ μή, οὐκ ἂν τούτῳ γε τῷ παθήματι εἶεν καλαί.

III. καὶ πῶς ἂν εἴη τοῦτο, ὦ Σώκρατες, μηδετέρας πεπονθυίας τι τῶν ὄντων ὅτιοῦν, ἔπειτα τοῦτο τὸ πάθος, ὃ μηδετέρα πέπονθεν, ἀμφοτέρας πεπονθέναι;

ΣΩ. οὐ δοκεῖ σοι;

III. πολλή γὰρ ἂν μ’ ἔχοι ἀπειρία καὶ τῆς τούτων φύσεως καὶ τῆς τῶν παρόντων λέξεως λόγων.

ΣΩ. ἡδέως γε, ὦ Ἰππία. ἀλλὰ γὰρ ἐγὼ ἴσως κινδυνεύω δοκεῖν μὲν τι ὁρᾶν οὕτως ἔχον ὥς σὺ φῆς ἀδύνατον εἶναι, ὁρῶ δ’ οὐδέν.

III. οὐ κινδυνεύεις, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ πάνυ ἐτοίμως παρορᾷς.

ΣΩ. καὶ μὴν πολλὰ γέ μοι προφαίνεται τοιαῦτα πρὸ τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ ἀπιστῶ αὐτοῖς, ὅτι σοὶ μὲν οὐ φαντάζεται, ἀνδρὶ πλεῖστον ἀργύριον εἰργασμένῳ τῶν νῦν ἐπὶ σοφίᾳ, ἐμοὶ δέ, ὃς οὐδὲν πώποτε ἡργασάμην. καὶ ἐνθυμοῦμαι, ὦ ἐταῖρε, μὴ παίξης πρὸς με καὶ ἐκὼν ἐξαπατᾷς · οὕτως μοι σφόδρα καὶ πολλὰ φαίνεται.

III. οὐδεὶς σοῦ, ὦ Σώκρατες, κάλλιον εἴσεται εἴτε παίζω εἴτε μή, ἐὰν ἐπιχειρήσης λέγειν τὰ προφανόμενά σοι ταῦτα · φανήσῃ γὰρ οὐδὲν λέγων. οὐ γὰρ μήποτε εὗρης, ὃ μὴτ’ ἐγὼ πέπονθα μήτε σύ, τοῦτ’ ἀμφοτέρους ἡμᾶς πεπονθότας.

ΣΩ. πῶς λέγεις, ὦ Ἰππία; ἴσως μὲν τί λέγεις, ἐγὼ δ’ οὐ μανθάνω · ἀλλὰ μου σαφέστερον ἄκουσον ὃ βούλομαι λέγειν. ἐμοὶ γὰρ φαίνεται, ὃ μὴτ’ ἐγὼ πέπονθα εἶναι μὴτ’ εἰμὶ μηδ’ αὖ σὺ εἶ, τοῦτο ἀμφοτέρους πεπονθέναι ἡμᾶς οἷόν τ’ εἶναι · ἕτερα δ’ αὖ, ἃ ἀμφοτέροι πεπόνθαμεν εἶναι, ταῦτα οὐδέτερον εἶναι ἡμῶν.

III. τέρατα αὖ ἀποκρινομένῳ ἔοικας, ὦ Σώκρατες, ἔτι μείζω ἢ ὀλίγον πρότερον ἀπεκρίνω. σκόπει γάρ · πότερον εἰ ἀμφοτέροι δίκαιοι ἔσμεν, οὐ καὶ ἑκάτερος ἡμῶν εἴη ἂν, ἢ εἰ ἄδικος ἑκάτερος, οὐ καὶ ἀμφοτέροι, ἢ εἰ ὑγιαίνοντες, οὐ καὶ ἐκάτερος; ἢ εἰ κεκμηκώς τι ἢ τετρωμένος ἢ πεπληγμένος ἢ ἄλλ’ ὅτιοῦν πεπονθὼς ἑκάτερος ἡμῶν εἴη, οὐ καὶ ἀμφοτέροι αὖ ἂν τοῦτο πεπόνθοιμεν; ἔτι τοίνυν εἰ χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ἢ ἐλεφάντινοι, εἰ δὲ βούλει, γενναῖοι ἢ σοφοὶ ἢ τίμιοι ἢ γέροντές γε ἢ νέοι ἢ ἄλλο ὅτι βούλει τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀμφοτέροι τύχοιμεν ὄντες, ἄρ’ οὐ μεγάλη ἀνάγκη καὶ

ἐκάτερον ἡμῶν τοῦτο εἶναι;

ΣΩ. πάντως γε δήπου.

ΙΙΙ. ἀλλὰ γὰρ δὴ σύ, ὦ Σώκρατες, τὰ μὲν ὅλα τῶν πραγμάτων οὐ σκοπεῖς, οὐδ' ἐκείνοι οἷς σὺ εἴωθας διαλέγεσθαι, κρούετε δὲ ἀπολαμβάνοντες τὸ καλὸν καὶ ἕκαστον τῶν ὄντων ἐν τοῖς λόγοις κατατέμνοντες. διὰ ταῦτα οὕτω μεγάλα ὑμᾶς λανθάνει καὶ διανεκῇ σώματα τῆς οὐσίας πεφυκότα. καὶ νῦν τοσοῦτόν σε λέληθεν, ὥστε οἶει εἶναι τι ἢ πάθος ἢ οὐσίαν, ἢ περὶ μὲν ἀμφοτέρα ταῦτα ἔστιν ἅμα, περὶ δὲ ἐκάτερον οὐ, ἢ αὖ περὶ μὲν ἐκάτερον, περὶ δὲ ἀμφοτέρα οὐ · οὕτως ἀλογίστως καὶ ἀσκέπτως καὶ εὐήθως καὶ ἀδιανοήτως διάχεισθε.

ΣΩ. τοιαῦτα, ὦ Ἰππία, τὰ ἡμέτερά ἐστιν, οὐχ οἷα βούλεται τις, φασὶν ἄνθρωποι ἐκάστοτε παροιμιαζόμενοι, ἀλλ' οἷα δύνανται · ἀλλὰ σὺ ἡμᾶς ὀνίνης ἀεὶ νουθετῶν. ἐπεὶ καὶ νῦν, πρὶν ὑπὸ σοῦ ταῦτα νουθετηθῆναι, ὡς εὐήθως διεκείμεθα, ἔτι σοι μᾶλλον ἐγὼ ἐπιδείξω εἰπὼν ἃ διανοοῦμεθα περὶ αὐτῶν, ἢ μὴ εἴπω;

ΙΙΙ. εἰδότι μὲν ἔρεῖς, ὦ Σώκρατες · οἶδα γὰρ ἐκάστους τῶν περὶ τοὺς λόγους ὡς διακρίνεται. ὅμως δ' εἴ τι σοὶ ἥδιον, λέγε.

ΣΩ. ἀλλὰ μὴν ἥδιόν γε. ἡμεῖς γάρ, ὦ βέλτιστε, οὕτως ἀβέλτεροι ἤμεν, πρὶν σε ταῦτ' εἰπεῖν, ὥστε δόξαν εἶχομεν περὶ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ ὡς ἐκάτερος ἡμῶν εἷς ἐστι, τοῦτο δὲ ὁ ἐκάτερος ἡμῶν εἴη οὐκ ἄρα εἶμεν ἀμφοτέροι—οὐ γὰρ εἷς ἐσμεν, ἀλλὰ δύο—οὕτως εὐηθικῶς εἶχομεν · νῦν δὲ παρὰ σοῦ ἤδη ἀνεδιδάχθημεν ὅτι εἰ μὲν δύο ἀμφοτέροί ἐσμεν, δύο καὶ ἐκάτερον ἡμῶν ἀνάγκη εἶναι, εἰ δὲ εἷς ἐκάτερος, ἓνα καὶ ἀμφοτέρους ἀνάγκη · οὐ γὰρ οἷόν τε διανεκῇ λόγῳ τῆς οὐσίας κατὰ Ἰππίαν ἄλλως ἔχειν, ἀλλ' ὁ ἂν ἀμφοτέρα ᾖ, τοῦτο καὶ ἐκάτερον, καὶ ὁ ἐκάτερον, ἀμφοτέρα εἶναι. πεπεισμένος δὴ νῦν ἐγὼ ὑπὸ σοῦ ἐνθάδε κάθημαι. πρότερον μέντοι, ὦ Ἰππία, ὑπόμνησόν με · πρότερον εἷς ἐσμεν ἐγὼ τε καὶ σύ, ἢ σύ τε δύο εἰ καὶ ἐγὼ δύο;

ΙΙΙ. τί λέγεις, ὦ Σώκρατες;

ΣΩ. ταῦτα ἅπερ λέγω · φοβοῦμαι γὰρ σε σαφῶς λέγειν, ὅτι μοι χαλεπαίνεις, ἐπειδὴν τι δόξης σαυτῷ λέγειν. ὅμως δ' ἔτι μοι εἰπέ · οὐχ εἷς ἡμῶν ἐκάτερός ἐστι καὶ πέπονθε τοῦτο, εἷς εἶναι;

ΙΙΙ. πάνυ γε.

ΣΩ. οὐκοῦν εἴπερ εἷς, καὶ περιττὸς ἂν εἴη ἐκάτερος ἡμῶν · ἢ οὐ τὸ ἐν περιττὸν ἡγή;

ΙΙΙ. ἔγωγε.

ΣΩ. ἢ καὶ ἀμφοτέροι οὖν περιττοὶ ἐσμεν δύο ὄντες;

ΙΙΙ. οὐκ ἂν εἴη, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. ἀλλ' ἄρτιοί γε ἀμφοτέροι · ἢ γάρ;

ΙΙΙ. πάνυ γε.

ΣΩ. μὲν οὖν, ὅτι ἀμφοτέροι ἄρτιοι, τούτου ἕνεκα καὶ ἐκάτερος ἄρτιος

ἡμῶν ἐστίν;

ΠΙ. οὐ δῆτα.

ΣΩ. οὐκ ἄρα πᾶσα ἀνάγκη, ὥς νυνδὴ ἔλεγες, ἃ ἂν ἀμφοτέροι καὶ ἑκάτερον, καὶ ἃ ἂν ἑκάτερος καὶ ἀμφοτέρους εἶναι.

ΠΙ. οὐ τά γε τοιαῦτα, ἀλλ' οἷα ἐγὼ πρότερον ἔλεγον.

ΣΩ. ἐξαρκεῖ, ὦ Ἰππία · ἀγαπητὰ γὰρ καὶ ταῦτα, ἐπειδὴ τὰ μὲν οὕτω φαίνεται, τὰ δ' οὐχ οὕτως ἔχοντα. καὶ γὰρ ἐγὼ ἔλεγον, εἰ μέμνησαι ὅθεν οὗτος ὁ λόγος ἐλέχθη, ὅτι ἡ διὰ τῆς ὀψεως καὶ ἀκοῆς ἡδονὴ οὐ τοῦτω εἶεν καλαί, ὅτι τυγχάνοιεν ἑκατέρα μὲν αὐτῶν εἶναι πεπονθυῖα, ἀμφοτέραι δὲ μή, ἢ ἀμφοτέραι μὲν, ἑκατέρα δὲ μή, ἀλλ' ἐκείνῳ ᾧ ἀμφοτέραί τε καὶ ἑκατέρα, διότι συνεχώρεις ἀμφοτέρας τε αὐτάς εἶναι καλὰς καὶ ἑκατέραν. τούτου δὴ ἔνεκα τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐπ' ἀμφοτέρα ἐπομένη ὥμην, εἴπερ ἀμφοτέρὰ ἐστι καλὰ, ταύτη δεῖν αὐτὰ καλὰ εἶναι, τῇ δὲ κατὰ τὰ ἕτερα ἀπολειπομένη μή · καὶ ἔτι νῦν οἴομαι. ἀλλὰ μοι λέγε, ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς · ἡ δι' ὀψεως ἡδονὴ καὶ ἡ δι' ἀκοῆς, εἴπερ ἀμφοτέραί τ' εἰσὶ καλαὶ καὶ ἑκατέρα, ἄρα καὶ ὁ ποιεῖ αὐτάς καλὰς οὐχὶ καὶ ἀμφοτέραις γε αὐταῖς ἔπεται καὶ ἑκατέρᾳ;

ΠΙ. πάνυ γε.

ΣΩ. ἄρ' οὖν ὅτι ἡδονὴ ἑκατέρα τ' ἐστὶ καὶ ἀμφοτέραι, διὰ τοῦτο ἂν εἶεν καλαί; ἢ διὰ τοῦτο μὲν καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι ἂν οὐδὲν τούτων ἦττον εἶεν καλαί; οὐδὲν γὰρ ἦττον ἡδοναὶ ἐφάνησαν οὔσαι, εἰ μέμνησαι.

ΠΙ. μέμνημαι.

ΣΩ. ἀλλ' ὅτι γε δι' ὀψεως καὶ ἀκοῆς αὐταὶ εἰσι, διὰ τοῦτο ἐλέγετο καλὰς αὐτάς εἶναι.

ΠΙ. καὶ ἐρρήθη οὕτως.

ΣΩ. σκόπει δὲ εἰ ἀληθὴ λέγω. ἐλέγετο γάρ, ὥς ἐγὼ μνήμης ἔχω, τοῦτ' εἶναι καλὸν τὸ ἡδύ, οὐ πᾶν, ἀλλ' ὁ ἂν δι' ὀψεως καὶ ἀκοῆς ᾗ.

ΠΙ. ἀληθῆ.

ΣΩ. οὐκοῦν τοῦτό γε τὸ πάθος ἀμφοτέραις μὲν ἔπεται, ἑκατέρα δ' οὐ; οὐ γάρ που ἑκατέρον γε αὐτῶν, ὅπερ ἐν τοῖς πρόσθεν ἐλέγετο, δι' ἀμφοτέρων ἐστίν, ἀλλ' ἀμφοτέρα μὲν δι' ἀμφοῖν, ἑκάτερον δ' οὐ · ἔστι ταῦτα;

ΠΙ. ἔστιν.

ΣΩ. οὐκ ἄρα τοῦτω γε ἑκάτερον αὐτῶν ἐστὶ καλόν, ὃ μὴ ἔπεται ἑκατέρῳ (τὸ γὰρ ἀμφοτέρον ἑκατέρῳ οὐχ ἔπεται) ὥστε ἀμφοτέρα μὲν αὐτὰ φάναι καλὰ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ἔξεστιν, ἑκάτερον δὲ οὐκ ἔξεστιν · ἢ πῶς λέγομεν; οὐκ ἀνάγκη;

ΠΙ. φαίνεται.

ΣΩ. φῶμεν οὖν ἀμφοτέρα μὲν καλὰ εἶναι, ἑκάτερον δὲ μὴ φῶμεν;

ΠΙ. τί γὰρ κωλύει;

ΣΩ. τότε ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ φίλε, κωλύειν, ὅτι ἦν που ἡμῖν τὰ μὲν οὕτως ἐπιγιγνώμενα ἑκάστοις, εἴπερ ἀμφοτέροις ἐπιγίγνοιτο, καὶ ἑκατέρῳ, καὶ

εἵπερ ἑκατέρω, καὶ ἀμφοτέροις, ἅπαντα ὅσα σὺ διήλθες · ἡ γάρ;

III. ναί.

ΣΩ. ἃ δέ γε αὖ ἐγὼ διήλθον, οὐ · ὦν δὴ ἦν καὶ αὐτὸ τὸ ἑκάτερον καὶ τὸ ἀμφοτέρον. ἔστιν οὕτως;

III. ἔστιν.

ΣΩ. ποτέρων οὖν, ὦ Ἰππία, δοκεῖ σοι τὸ καλὸν εἶναι; πότερον ὦν σὺ ἔλεγες · εἵπερ ἐγὼ ἰσχυρὸς καὶ σύ, καὶ ἀμφοτέροι, καὶ εἵπερ ἐγὼ δίκαιος καὶ σύ, καὶ ἀμφοτέροι, καὶ εἵπερ ἀμφοτέροι, καὶ ἑκάτερος · οὕτω δὴ καὶ εἵπερ ἐγὼ καλὸς καὶ σύ, καὶ ἀμφοτέροι, καὶ εἵπερ ἀμφοτέροι, καὶ ἑκάτερος; ἢ οὐδὲν κωλύει, ὥσπερ ἄρτίων ὄντων τινῶν ἀμφοτέρων τάχα μὲν ἑκάτερα περιττὰ εἶναι, τάχα δ' ἄρτια, καὶ αὖ ἄρρητων ἑκατέρων ὄντων τάχα μὲν ῥητὰ τὰ συναμφοτέρα εἶναι, τάχα δ' ἄρρητα, καὶ ἄλλα μυρία τοιαῦτα, ἃ δὴ καὶ ἐγὼ ἔφην ἐμοὶ προφαίνεσθαι; ποτέρων δὴ τιθεῖς τὸ καλόν; ἢ ὥσπερ ἐμοὶ περὶ αὐτοῦ καταφαίνεται, καὶ σοί; πολλὴ γὰρ ἀλογία ἔμοιγε δοκεῖ εἶναι ἀμφοτέρους μὲν ἡμᾶς εἶναι καλοῦς, ἑκάτερον δὲ μὴ, ἢ ἑκάτερον μὲν, ἀμφοτέρους δὲ μὴ, ἢ ἄλλο ὅτιοῦν τῶν τοιούτων. οὕτως αἰρῇ, ὥσπερ ἐγὼ, ἢ 'κείνως;

III. οὕτως ἔγωγε, ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. εὖ γε σὺ ποιῶν, ὦ Ἰππία, ἵνα καὶ ἀπαλλαγῶμεν πλείονος ζητήσεως · εἰ γὰρ τούτων γ' ἐστὶ τὸ καλόν, οὐκ ἂν ἔτι εἴη τὸ δι' ὄψεως καὶ ἀκοῆς ἡδὺ καλόν. ἀμφοτέρα μὲν γὰρ ποιεῖ καλὰ τὸ δι' ὄψεως καὶ ἀκοῆς, ἑκάτερον δ' οὐ · τοῦτο δ' ἦν ἀδύνατον, ὡς ἐγὼ τε καὶ σὺ δὴ ὁμολογοῦμεν, ὦ Ἰππία.

III. ὁμολογοῦμεν γάρ.

ΣΩ. ἀδύνατον ἄρα τὸ δι' ὄψεως καὶ ἀκοῆς ἡδὺ καλὸν εἶναι, ἐπειδὴ γε καλὸν γιγνόμενον τῶν ἀδυνάτων τι παρέχεται.

III. ἔστι ταῦτα.

ΣΩ. “λέγετε δὴ πάλιν,” φήσει, “ἐξ ἀρχῆς, ἐπειδὴ τούτου διημάρτετε · τί φατε εἶναι τοῦτο τὸ καλὸν τὸ ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἡδοναῖς, δι' ὅτι ταύτας πρὸ τῶν ἄλλων τιμήσαντες καλὰς ὠνομάσατε;” ἀνάγκη δὴ μοι δοκεῖ εἶναι, ὦ Ἰππία, λέγειν ὅτι ἀσινέσταται αὗται τῶν ἡδονῶν εἰσι καὶ βέλτισται, καὶ ἀμφοτέραι καὶ ἑκάτερα · ἢ σὺ τι ἔχεις λέγειν ἄλλο ὃ διαφέρειουσι τῶν ἄλλων;

III. οὐδαμῶς · τῷ ὄντι γὰρ βέλτισταί εἰσιν.

ΣΩ. “τοῦτ' ἄρα,” φήσει, “λέγετε δὴ τὸ καλὸν εἶναι, ἡδονὴν ὠφέλιμον;” ἐοίκαμεν, φήσω ἔγωγε · σὺ δέ;

III. καὶ ἐγώ.

ΣΩ. “οὐκοῦν ὠφέλιμον,” φήσει, “τὸ ποιοῦν τάγαθόν, τὸ δὲ ποιοῦν καὶ τὸ ποιούμενον ἕτερον νυνδὴ ἐφάνη, καὶ εἰς τὸν πρότερον λόγον ἤκει ὑμῖν ὁ λόγος; οὔτε γὰρ τὸ ἀγαθὸν ἂν εἴη καλὸν οὔτε τὸ καλὸν ἀγαθόν, εἵπερ ἄλλο αὐτῶν ἑκάτερόν ἐστι.” παντός γε μᾶλλον, φήσομεν, ὦ Ἰππία,

ἂν σωφρονῶμεν · οὐ γάρ που θέμις τῷ ὀρθῶς λέγοντι μὴ συγχωρεῖν.

ΠΙ. ἀλλὰ δὴ γ', ὦ Σώκρατες, τί οἶει ταῦτα εἶναι συνάπαντα; κνήσματοί τοί ἐστι καὶ περιτμήματα τῶν λόγων, ὅπερ ἄρτι ἔλεγον, κατὰ βραχὺ διηρημένα · ἀλλ' ἐκεῖνο καὶ καλὸν καὶ πολλοῦ ἄξιον, οἷόν τ' εἶναι εὖ καὶ καλῶς λόγον καταστησάμενον ἐν δικαστηρίῳ ἢ ἐν βουλευτηρίῳ ἢ ἐπὶ ἄλλῃ τινὶ ἀρχῇ, πρὸς ἣν ἂν ὁ λόγος ᾗ, πείσαντα οἷχεσθαι φέροντα οὐ τὰ σμικρότατα ἀλλὰ τὰ μέγιστα τῶν ἄθλων, σωτηρίαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν αὐτοῦ χρημάτων καὶ φίλων. τούτων οὖν χρὴ ἀντέχεσθαι, χαίρειν ἐάσαντα τὰς σμικρολογίας ταύτας, ἵνα μὴ δοκῇ λίαν ἀνόητος εἶναι λήρους καὶ φλυαρίας ὥσπερ νῦν μεταχειριζόμενος.

ΣΩ. ὦ Ἰππία φίλε, σὺ μὲν μακάριος εἶ, ὅτι τε οἶσθα ἃ χρὴ ἐπιτηδεύειν ἄνθρωπον, καὶ ἐπιτετήδευκας ἱκανῶς, ὡς φῆς · ἐμὲ δὲ δαιμονία τις τύχη, ὡς ἔοικε, κατέχει, ὅστις πλανῶμαι μὲν καὶ ἀπορῶ ἀεὶ, ἐπιδεικνὺς δὲ τὴν ἑμαυτοῦ ἀπορίαν ὑμῖν τοῖς σοφοῖς λόγῳ αὖ ὑπὸ ὑμῶν προπηλακίζομαι, ἐπειδὴν ἐπιδείξω. λέγετε γάρ με, ἅπερ καὶ σὺ νῦν λέγεις, ὡς ἡλίθιά τε καὶ σμικρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια πραγματεύομαι · ἐπειδὴν δὲ αὖ ἀναπεισθεὶς ὑπὸ ὑμῶν λέγω ἅπερ ὑμεῖς, ὡς πολὺ κράτιστόν ἐστιν οἷόν τ' εἶναι λόγον εὖ καὶ καλῶς καταστησάμενον περαίνειν ἐν δικαστηρίῳ ἢ ἐν ἄλλῳ τινὶ συλλόγῳ, ὑπὸ τε ἄλλων τινῶν τῶν ἐνθάδε καὶ ὑπὸ τούτου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἀεὶ με ἐλέγχοντος πάντα κακὰ ἀκούω. καὶ γάρ μοι τυγχάνει ἐγγύτατα γένους ὢν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ οἴκῳ · ἐπειδὴν οὖν εἰσέλθω οἴκαδε εἰς ἑμαυτοῦ καὶ μου ἀκούσῃ ταῦτα λέγοντος, ἐρωτᾷ εἰ οὐκ αἰσχύνομαι τολμῶν περὶ καλῶν ἐπιτηδευμάτων διαλέγεσθαι, οὕτω φανερώς ἐξελεγχόμενος περὶ τοῦ καλοῦ ὅτι οὐδ' αὐτὸ τοῦτο ὅτι ποτέ ἐστιν οἶδα. “καίτοι πῶς σὺ εἶσῃ,” φησὶν, “ἢ λόγον ὅστις καλῶς κατεστήσατο ἢ μή, ἢ ἄλλην πρᾶξιν ἡντινοῦν, τὸ καλὸν ἀγνοῶν; καὶ ὁπότε οὕτω διάχεισαι, οἶει σοι κρεῖττον εἶναι ζῆν μᾶλλον ἢ τεθνάναι;” συμβέβηκε δὴ μοι, ὅπερ λέγω, κακῶς μὲν ὑπὸ ὑμῶν ἀκούειν καὶ ὀνειδίζεσθαι, κακῶς δὲ ὑπ' ἐκείνου. ἀλλὰ γὰρ ἴσως ἀναγκαῖον ὑπομένειν ταῦτα πάντα · οὐδὲν γὰρ ἄτοπον εἰ ὠφελοίμην. ἐγὼ οὖν μοι δοκῶ, ὦ Ἰππία, ὠφελῆσθαι ἀπὸ τῆς ἀμφοτέρων ὑμῶν ὁμιλίας · τὴν γὰρ παροιμίαν ὅτι ποτέ λέγει, τὸ “χαλεπὰ τὰ καλὰ,” δοκῶ μοι εἰδέναι.

This offline edition was generated from the canonical TEI text.
bookstacks.org